Zbornik sudske prakse

MIŠLJENJE NEZAVISNOG ODVJETNIKA
PAOLA MENGOZZIJA
od 19. studenoga 2015.[1]

Spojeni predmeti C-186/14 P i C-193/14 P

ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. i drugi
protiv
Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd
i
Vijeće Europske unije
protiv

Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd

„Žalba – Damping – Uredba (EZ) br. 384/96 – Članak 3. stavci 5., 7. i 9. – Članak 6. stavak 1. – Uvoz određenih bešavnih cijevi od željeza ili čelika podrijetlom iz Kine – Konačna antidampinška pristojba – Utvrđivanje postojanja prijetnje štete – Uzimanje u obzir podataka iz razdoblja nakon ispitnog postupka – Opseg sudskog nadzora“

I – **Uvod**

1. ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. i dr. (u daljnjem tekstu: ArcelorMittal i dr.) i Vijeće Europske unije svojim odnosnim žalbama zahtijevaju ukidanje presude Općeg suda Hubei Xinyegang Steel/Vijeće (T-528/09, EU:T:2014:35, u daljnjem tekstu: pobijana presuda) kojom je taj sud prihvatio tužiteljev zahtjev za poništenje Uredbe Vijeća (EZ) br. 926/2009 od 24. rujna 2009. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe i konačnoj naplati privremene pristojbe uvedene na uvoz određenih bešavnih cijevi od željeza ili čelika podrijetlom iz Narodne Republike Kine[2] (u daljnjem tekstu: sporna uredba).

2. Te žalbe, spojene odlukom predsjednika Suda od 28. srpnja 2014., Sudu daju priliku da prvi put pojasni opseg pojma „prijetnja materijalne štete” u smislu članka 3. Uredbe Vijeća (EZ) br. 384/96 od 22. prosinca 1995. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske zajednice[3], kako je izmijenjena Uredbom Vijeća (EZ) br. 2117/2005 od 21. prosinca 2005.[4] (u daljnjem tekstu: Osnovna uredba). Navedene žalbe također postavljaju pitanje poštovanja granice nadzora koji sud prvog stupnja mora provoditi nad ekonomskim ocjenama institucija u kontekstu mjera za zaštitu protiv dampinga.

1 — Izvorni jezik: francuski

2 — SL L 262, str. 19. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 54., str. 286.)

3 — SL 1996., L 56, str. 1.

4 — SL L 340, str. 17.

II – **Pravni okvir**

3. Članak 3. Osnovne uredbe propisuje:

„1. Sukladno ovoj Uredbi, izraz ‚šteta', ako nije drukčije navedeno, znači materijalna šteta proizvođačima Zajednice, prijetnja materijalne štete proizvođačima Zajednice ili materijalno zaostajanje u razvoju proizvodnje te se tumači sukladno odredbama ovog članka.

[…]

5. Ispitni postupak o učincima dampinškog uvoza na dotičnu proizvodnju Zajednice uključuje i procjenu svih relevantnih gospodarskih čimbenika i pokazatelja koji utječu na stanje u toj proizvodnji, uključujući i činjenicu da je proizvodnja još uvijek u procesu oporavka od učinaka prethodnog dampinga ili subvencioniranja, veličinu stvarne dampinške marže, stvaran ili potencijalan pad prodaje, dobit, proizvodnju, udio na tržištu, produktivnost, povrate od ulaganja, iskorištenost kapaciteta; čimbenika koji utječu na cijene Zajednice; stvarne ili potencijalne negativne učinke na tijekove novca, zalihe, zaposlenost, plaće, rast, sposobnost povećanja kapitala i ulaganja. Ovaj popis nije konačan, a jedan ili nekoliko navedenih čimbenika ne moraju nužno biti odlučujući.

[…]

7. Ispituju se također i svi ostali čimbenici, osim dampinškog uvoza, koji istodobno nanose štetu proizvodnji Zajednice kako bi se osiguralo da šteta koju nanesu ti drugi čimbenici ne bude pripisana dampinškom uvozu prema stavku 6. U tom pogledu mogu se razmatrati čimbenici koji uključuju obujam i cijene uvoznih proizvoda koji se ne prodaju po dampinškim cijenama, smanjenje potražnje ili promjene strukture potrošnje, ograničavajuću trgovinsku praksu i razvoj tehnologije te izvozne rezultate i produktivnost proizvodnje Zajednice.

[…]

9. Utvrđivanje prijetnje materijalne štete temelji se na činjenicama, a ne na običnom navodu, pretpostavci ili dalekoj mogućnosti. Promjena okolnosti koja bi mogla dovesti do situacije u kojoj bi damping prouzročio štetu mora biti jasno predviđena i neminovna.Kod utvrđivanja postojanja prijetnje materijalne štete, trebaju se razmatrati čimbenici kao što su:

(a) značajna stopa rasta dampinškog uvoza na tržište Zajednice koja ukazuje na vjerojatnost značajnog rasta uvoza;

(b) dostatno slobodno raspoloživi kapaciteti izvoznika, odnosno neminovan i značajan rast kapaciteta koji ukazuje na vjerojatnost znatnog rasta dampinškog izvoza u Zajednicu, vodeći pritom računa o raspoloživosti drugih izvoznih tržišta koja mogu prihvatiti dodatne izvoze;

(c) ulazi li uvoz po cijenama koje bi u znatnoj mjeri snizile cijene ili spriječile rast cijena do kojega bi inače došlo, te bi vjerojatno povećale potražnju za daljnjim uvozom, te

(d) zalihe proizvoda nad kojim se provodi ispitni postupak.

Nijedan od gore navedenih čimbenika, gledan zasebno, ne može nužno biti odlučujući, ali ukupno gledajući, razmatrani čimbenici moraju dovesti do zaključka da je daljnji dampinški izvoz neizbježan i da će, ako se ne poduzmu zaštitne mjere, nastati materijalna šteta."

4. Članak 6. stavak 1. Osnovne uredbe određuje:

„Nakon pokretanja postupka, Komisija, djelujući u suradnji s državama članicama, započinje ispitni postupak na razini Zajednice. Ispitni postupak ujedno pokriva i damping i štetu, a oboje se ispituje istodobno. Za potrebe reprezentativnog nalaza, odabire se ispitno razdoblje, a koje kad se radi o dampingu uobičajeno pokriva ispitno razdoblje ne kraće od šest mjeseci odmah po pokretanju ispitnog postupka. Podaci u vezi razdoblja nakon ispitnog razdoblja uobičajeno se ne uzimaju u obzir."

III – **Okolnosti sporova**

5. U povodu prigovora koji je podnio Odbor za zaštitu proizvodnje bešavnih čeličnih cijevi Europske unije, Komisija je 9. srpnja 2008. objavila obavijest o pokretanju antidampinškog postupka o uvozu određenih bešavnih cijevi od željeza ili čelika podrijetlom iz Kine [5].

6. U skladu s člankom 17. Osnovne uredbe, Komisija je odlučila ograničiti ispitni postupak na uzorak. U tom je okviru odabrala četiri kineska proizvođača izvoznika koji su držali 70 % ukupne količine izvoza dotičnog proizvoda u Uniju. Među tim proizvođačima izvoznicima bio je Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd (u daljnjem tekstu: društvo Hubei).

7. Komisija je 7. travnja 2009. donijela Uredbu (EZ) br. 289/2009 o uvođenju privremene antidampinške pristojbe na uvoz određenih bešavnih cijevi od željeza ili čelika podrijetlom iz Narodne Republike Kine [6] (u daljnjem tekstu: Privremena uredba).

8. Komisija je u uvodnoj izjavi 13. Privremene uredbe navela da je ispitni postupak o dampingu i šteti obuhvatio razdoblje od 1. srpnja 2007. do 30. lipnja 2008. (u daljnjem tekstu: razdoblje ispitnog postupka). Ispitivanje kretanja važnih za procjenu štete obuhvatilo je razdoblje od 1. siječnja 2005. do kraja razdoblja ispitnog postupka (u daljnjem tekstu: razmatrano razdoblje).

9. U skladu sa svojim ispitivanjem, kao što je to sažeto u uvodnoj izjavi 135. Privremene uredbe, Komisija je navela, kao prvo, da, „iako se proizvodnji Zajednice tijekom razmatranog razdoblja nije prouzročila velika šteta, ona se na kraju razdoblja ispitnog postupka nalazila u ranjivom stanju"; kao drugo, da su „ispunjeni svi uvjeti za nastanak štete nakon razdoblja ispitnog postupka" i, kao treće, „uvjet za prijetnju štete također je ispunjen".

10. Vijeće je 24. rujna 2009. donijelo spornu uredbu.

11. U uvodnim izjavama 35. do 81. te uredbe Vijeće je potvrdilo Komisijina utvrđenja iz Privremene uredbe o nepostojanju štete i postojanju prijetnje štete za proizvodnju Unije. Vijeće je u tom pogledu uzelo u obzir podatke o razdoblju nakon razdoblja ispitnog postupka, to jest od srpnja 2008. do ožujka 2009.

IV – **Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda**

12. Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 30. prosinca 2009. društvo Hubei zahtijevalo je poništenje sporne uredbe. Komisija i ArcelorMittal i dr. intervenirali su u potporu zahtjevu Vijeća.

5 — SL C 174, str. 7.

6 — SL L 94, str. 48.

13. U prilog osnovanosti svoje tužbe društvo Hubei istaknulo je tri tužbena razloga. Među tim tužbenim razlozima onaj treći temeljio se na povredi članka 3. stavka 9., članka 9. stavka 4. i članka 10. stavka 2. Osnovne uredbe, zato što se sporna uredba temeljila na očitim pogreškama u ocjeni postojanja prijetnje materijalne štete.

14. Opći sud ocijenio je samo treći tužbeni razlog koji je istaknulo društvo Hubei te ga je prihvatio. Opći sud je smatrao, s jedne strane, da je Vijeće počinilo očitu pogrešku u ocjeni time što je potvrdilo Komisijin zaključak da se proizvodnja Unije na kraju razdoblja ispitnog postupka nalazila u ranjivom stanju i, s druge strane, da je prekršilo članak 3. stavak 9. Osnovne uredbe time što je u tom slučaju utvrdilo da je postojala prijetnja štete.

15. Opći je sud, što se tiče ocjena institucija koje se odnose na ranjivo stanje proizvodnje Unije, u točki 61. pobijane presude utvrdio da su, osim razvoja tržišnog udjela proizvodnje Unije, svi ekonomski pokazatelji koje su navele institucije bili pozitivni i zajedno upućuju na profil proizvodnje u stanju snage, a ne slabosti ili ranjivosti. Prema mišljenju Općeg suda, relevantni ekonomski podaci ne podupiru zaključak institucija da se proizvodnja Unije nalazila u ranjivom stanju.

16. Štoviše, u točkama 63. do 65. pobijane presude Opći sud odbio je druge elemente koje su navele institucije u potporu zaključku da se na kraju razdoblja ispitnog postupka proizvodnja Unije nalazila u ranjivom stanju. Opći sud osobito je naveo da se smanjenje potražnje ne može pripisati dampinškom uvozu te je presudio da relevantni elementi ovog slučaja ne podržavaju tvrdnju prema kojoj je porast uvoza podrijetlom iz Kine zasigurno sputao mogućnost proizvodnje Unije da uloži u proizvodne kapacitete i razvije ih kako bi slijedila proširenje tržišta.

17. Što se tiče prijetnje štete u skladu s ispitivanjem u točkama 70. do 90. pobijane presude, Opći sud u točki 91. te presude odlučio je o četirima čimbenicima predviđenima u članku 3. stavku 9. Osnovne uredbe, od kojih su jedan institucije smatrale neodlučujućim (zalihe proizvoda koji je predmet ispitivanja), kod dvaju čimbenika (obujam uvozâ i cijene uvozâ) postojale su nedosljednosti Komisijinih predviđanja, koje je potvrdilo Vijeće u spornoj uredbi, i podataka relevantnih za razdoblje nakon razdoblja ispitnog postupka, a jedan je čimbenik (kapacitet izvoznika i rizik preusmjerenja izvoza) bio manjkav u vezi s relevantnim elementima koje treba uzeti u obzir.

18. U istoj točki 91. pobijane presude Opći sud je dodao da te nedosljednosti i manjkavosti treba staviti u odnos sa zahtjevima iz članka 3. stavka 9. Osnovne uredbe, prema kojima se prijetnja štete mora temeljiti „na činjenicama, a ne na običnom navodu, pretpostavci ili dalekoj mogućnosti”, te da promjena okolnosti koja bi mogla dovesti do situacije u kojoj bi damping prouzročio štetu mora biti „jasno predviđena i neminovna”.

19. Stoga je Opći sud u točki 93. pobijane presude zaključio da je, s obzirom na to da se sporna uredba temeljila na utvrđenju prijetnje štete i da je Vijeće u tom pogledu počinilo pogrešku, potrebno poništiti navedenu uredbu, utoliko što uvodi antidampinške pristojbe na izvoz proizvoda koje proizvodi tužitelj i uključuje naplatu privremenih pristojbi na taj izvoz.

V – **Žalbeni zahtjevi stranaka i postupak pred Sudom**

20. U predmetu C-186/14 P ArcelorMittal i dr. od Suda zahtijevaju da:

— ukine pobijanu presudu;

— odbije prvi dio trećeg tužbenog razloga koji je naveo tužitelj u prvom stupnju;

— u preostalom dijelu vrati predmet Općem sudu na ponovno odlučivanje i

— naloži društvu Hubei snošenje troškova društva ArcelorMittal i dr. u prvom stupnju i ovoj žalbi.

21. U predmetu C-193/14 P Vijeće od Suda zahtijeva da:

— ukine pobijanu presudu;

— odbije prvi dio trećeg tužbenog razloga koji je naveo tužitelj u prvom stupnju;

— vrati predmet Općem sudu kako bi ispitao ostale tužbene razloge koji su navedeni u prvom stupnju;

— naloži društvu Hubei snošenje troškova Vijeća u obama stupnjevima.

22. Društvo Hubei od Suda zahtijeva da:

— odbije žalbe u cijelosti i

— naloži žaliteljima snošenje troškova.

23. Odlukom predsjednika Suda od 28. srpnja 2014. dva predmeta spojena su u svrhu usmenog postupka i presude.

24. Na temelju članka 172. Poslovnika Suda, Komisija je podnijela odgovor na žalbu u kojem se pridružuje zahtjevima ArcelorMittala i dr. i Vijeća te od Suda zahtijeva da društvu Hubei naloži snošenje troškova.

25. Talijanska Republika, kojoj je odlukom predsjednika Suda od 21. kolovoza 2014. dopuštena intervencija u potporu zahtjevu Vijeća u predmetu C-193/14 P, također od Suda zahtijeva da ukine pobijanu presudu, odbije prvi dio trećeg tužbenog razloga koji je tužitelj naveo u prvom stupnju i vrati predmet Općem sudu.

VI – **Analiza žalbenih razloga**

26. ArcelorMittal i dr. navode tri razloga za ukidanje. Ti se razlozi odnose na pogrešno tumačenje članka 3. stavka 7. Osnovne uredbe, pogrešnu primjenu članka 3. stavka 9. i povredu članka 6. stavka 1. te uredbe te pogrešku koju je počinio Opći sud time što je zaključio da je analiza institucija Unije u vezi s prijetnjom štete sadržavala očitu pogrešku u ocjeni.

27. U potporu svojoj žalbi Vijeće navodi četiri razloga za ukidanje, od kojih se prvi odnosi na povredu članka 3. stavka 5. Osnovne uredbe i na iskrivljavanje dokaza, drugi na pogrešno tumačenje članka 3. stavka 7. Osnovne uredbe, treći na pogrešno tumačenje članka 3. stavka 9. Osnovne uredbe i četvrti na pogrešku Općeg suda koja se tiče prava jer je svojom ocjenom složenih ekonomskih čimbenika zamijenio ocjene institucija Unije.

28. Budući da su gotovo svi žalbeni razlozi u dvjema žalbama slični ili se barem u velikom dijelu preklapaju, predlažem da se ispitaju zajedno sljedećim redoslijedom:

— prvi žalbeni razlog Vijeća i prvi dio trećeg žalbenog razloga ArcelorMittala i dr. u biti se odnose na povredu članka 3. stavka 5. Osnovne uredbe i na iskrivljavanje dokaza u vezi sa zaključcima Općeg suda o ranjivosti proizvodnje Unije;

— drugi žalbeni razlog Vijeća i prvi žalbeni razlog ArcelorMittala i dr., koji se oba odnose na pogrešno tumačenje članka 3. stavka 7. Osnovne uredbe;

— treći žalbeni razlog Vijeća, drugi žalbeni razlog i drugi dio trećeg žalbenog razloga ArcelorMittala i dr., koji se odnose na pogrešno tumačenje članka 3. stavka 9. Osnovne uredbe i pogreške koje se odnose na ispitivanje čimbenika koji se odnose na prijetnju štete;

— četvrti žalbeni razlog Vijeća, koji se odnosi na pogrešku Općeg suda koja se tiče prava jer je svojom ocjenom složenih ekonomskih čimbenika zamijenio ocjene institucija Unije.

A – *Prvi žalbeni razlog Vijeća i prvi dio trećeg žalbenog razloga ArcelorMittala i dr., koji se odnose na povredu članka 3. stavka 5. Osnovne uredbe i na iskrivljavanje dokaza o utvrđenjima Općeg suda o ranjivosti proizvodnje Unije*

1. Sažetak argumenata stranaka

29. Vijeće smatra da, iako članak 3. Osnovne uredbe ne navodi pojam „ranjivost”, on ipak može biti, kao u ovom slučaju, odlučujući element za utvrđivanje prijetnje štete. Tako bi ranjivost proizvodnje Unije predstavljala prvu fazu tijekom koje bi institucije ispitivale stanje proizvodnje Unije, oslanjajući se na čimbenike iz članka 3. stavka 5. Osnovne uredbe. Među tim čimbenicima nalaze se i učinci dampinškog uvoza koje je Opći sud propustio ispitati.

30. Osim toga, Vijeće smatra da je Opći sud u ocjeni ekonomskih čimbenika kao što su razina zaliha, obujam prodaje, tržišni udio proizvodnje Unije, razina zaposlenosti, prodajne cijene, povrat od ulaganja i profitabilnost te proizvodnje došao do nepotpunih odnosno pogrešnih zaključaka, ispuštajući neke činjenice i zanemarujući negativne trendove ili oblike pozitivnih čimbenika tijekom posljednje dvije godine ispitnog razdoblja, što je dovelo do iskrivljavanja dokaza. Štoviše, Opći sud nije uzeo u obzir ni veličinu dampinške marže ni analize institucija koje se odnose na oporavak proizvodnje Unije nakon prethodnih dampinških praksi.

31. ArcelorMittal i dr. tvrde da je Opći sud pojmu „ranjivost” pripisao neovisno značenje i važnost koju on nema. Oni navode da je jedino relevantno pitanje je li zaključak o ranjivosti proizvodnje Unije bio očito pogrešan, a ne to jesu li institucije valjano kvalificirale stanje kao „ranjivo”. Naime, Osnovna uredba ne spominje izričaje „ranjiv” ili „ranjivost”, a još manje zahtijeva da proizvodnja bude u „ranjivom” stanju na kraju razdoblja ispitnog postupka, kao uvjet koji bi omogućavao zaključak da postoji prijetnja štete.

32. ArcelorMittal i dr. također navode da su pogrešni zaključci Općeg suda iz točaka 64. i 65. pobijane presude koji se odnose, s jedne strane, na mogućnost proizvodnje Unije da uloži u proizvodne kapacitete i razvije ih te, s druge strane, na nedostatak oporavka te proizvodnje nakon dampinških praksi koje prethode onima koje su predmet sporne uredbe.

33. Komisija smatra da pristup Općeg suda pokazuje nepoznavanje sudske prakse o širokoj diskrecijskoj ovlasti kojom raspolažu institucije o složenim antidampinškim pitanjima i odražava očitu želju Općeg suda da svojom ocjenom zamijeni ocjenu Vijeća. Komisija se slaže s argumentima ArcelorMittala i dr. o pojmu „ranjivost” i dodaje da se radi samo o opisnom pojmu stanja proizvodnje Unije.

34. Društvo Hubei u bitnome odgovara da su ti žalbeni razlozi nedopušteni jer osporavaju ocjenu činjenica koju je izvršio Opći sud i da su u svakom slučaju neutemeljeni. U tom pogledu, društvo Hubei pojašnjava da je Opći sud u skladu sa sudskom praksom provjerio jesu li dokazi takve naravi da se njima podupiru zaključci koje su institucije iz njih izvukle te je valjano zaključio da nisu. Osim toga, društvo Hubei navodi da je prigovor prema kojem Opći sud nije izričito razmotrio dampinšku maržu također neosnovan jer se ne radi o ekonomskom pokazatelju koji je relevantan za ocjenu nalazi li se proizvodnja Unije u ranjivom stanju ili postoji li prijetnja štete.

2. Analiza

35. Kritike koje su naveli žalitelji u okviru ovih žalbenih razloga usmjerene su protiv točki pobijane presude koje se odnose na ocjenu stanja proizvodnje Unije na kraju razdoblja ispitnog postupka s obzirom na čimbenike iz članka 3. stavka 5. Osnovne uredbe.

36. Opći sud, u skladu s analizom iz točaka 58. do 65. pobijane presude, u njezinoj točki 66. zaključio je da je Vijeće počinilo očitu pogrešku u ocjeni potvrdivši Komisijin zaključak (iz Privremene uredbe) prema kojem se proizvodnja Unije na kraju razdoblja ispitnog postupka nalazila u ranjivom stanju. Prema mišljenju Općeg suda, ekonomski podaci na koje su se pozvale institucije ne podupiru taj zaključak, već, naprotiv, zajedno upućuju na profil industrije u stanju snage, a ne slabosti ili ranjivosti [7].

37. Prije ispitivanja prigovora koje su naveli žalitelji, treba istaknuti da oni ne osporavaju navod Općeg suda iz točke 58. pobijane presude prema kojem stanje proizvodnje Unije na kraju razdoblja ispitnog postupka, iako navedeno u dijelu (kako Osnovne uredbe tako i Privremene i sporne uredbe) koji se odnosi na štetu, u biti „nije nepovezano s analizom prijetnje štete" iz članka 3. stavka 9. Osnovne uredbe.

38. Iako nije kritizirana, ta tvrdnja omogućuje da se istaknu i bolje razumiju odnosi koji postoje između različitih relevantnih stavaka članka 3. Osnovne uredbe, naslovljenog „Utvrđivanje štete".

39. Članak 3. stavak 1. Osnovne uredbe određuje izraz „šteta", ako nije drukčije navedeno, osobito kao *materijalnu štetu* proizvođačima Unije ili *prijetnju materijalne štete* toj proizvodnji.

40. Članak 3. stavak 2. te uredbe uređuje utvrđivanje štete. Ono mora obuhvaćati objektivno ispitivanje, s jedne strane, obujma dampinškog uvoza i učinka tog uvoza na cijene istovjetnih proizvoda na tržištu Unije i, s druge strane, posljedični utjecaj dampinškog uvoza na proizvodnju Unije.

41. Članak 3. stavak 5. Osnovne uredbe, koji su institucije primijenile u okviru sporne uredbe, precizira da ispitivanje učinaka dampinškog uvoza na proizvodnju Unije uključuje procjenu „svih relevantnih gospodarskih čimbenika i pokazatelja koji utječu na stanje u proizvodnji [Unije]". Ta odredba upućuje na to da popis tih čimbenika nije iscrpan.

42. Članak 3. stavak 9. te uredbe uređuje „utvrđivanje prijetnje materijalne štete". Precizirano je da se to utvrđivanje temelji na činjenicama, a ne na običnom navodu ili dalekoj mogućnosti, i da promjena okolnosti koja bi mogla dovesti do situacije u kojoj bi damping prouzročio štetu mora biti jasno predviđena i neminovna. Članak 3. stavak 9. također navodi četiri čimbenika koje treba, među ostalim, razmatrati pri utvrđivanju „postojanja prijetnje materijalne štete". Članak 3. stavak 9. navodi da nijedan od tih čimbenika ne može nužno biti odlučujući, ali ukupno gledajući razmatrani čimbenici moraju dovesti do zaključka da je daljnji dampinški izvoz neizbježan i da će, ako se ne poduzmu zaštitne mjere, nastati materijalna šteta.

43. Stoga zaključujem da, dok članak 3. stavak 2. Osnovne uredbe zahtijeva da „*utvrđivanje štete*" [8] sadržava osobito objektivno ispitivanje učinaka dampinškog uvoza na proizvodnju Zajednice, koje na temelju članka 3. stavka 5. Osnovne uredbe obuhvaća procjenu svih relevantnih gospodarskih čimbenika i pokazatelja koji utječu na stanje u proizvodnji Unije, to ispitivanje Osnovna uredba ne zahtijeva izričito u vezi s analizom *prijetnje* štete, u smislu njezina članka 3. stavka 9.

7 — Vidjeti točke 61. i 66. pobijane presude.

8 — Moje isticanje

44. Međutim članak 3. stavak 9. Osnovne uredbe čimbenike koje treba uzeti u obzir pri utvrđivanju prijetnje štete nabraja na neograničavajući način, što stoga ne isključuje one koji se odnose na stanje proizvodnje Unije, navedene u članku 3. stavku 5. navedene uredbe.

45. Kao što su to u ovom slučaju zaključile institucije, potrebno je ispitati relevantne čimbenike koji utječu na stanje proizvodnje Unije u okviru prijetnje štete.

46. Doduše, to ispitivanje ne pridonosi utvrđivanju štete jer u kontekstu analize prijetnje štete takva šteta po definiciji (još) nije nastala.

47. Međutim, to ispitivanje omogućuje prikazati stanje proizvodnje Unije u pogledu koje institucije mogu procijeniti, kao što to zahtijeva članak 3. stavak 9. Osnovne uredbe, hoće li se u slučaju novih neizbježnih dampinških uvoza prijetnja materijalne štete proizvodnji Unije pretvoriti u materijalnu štetu, u slučaju kada nisu bile donesene zaštitne mjere.

48. Drugim riječima, da bi institucije mogle utvrditi postoji li prijetnja materijalne štete proizvodnji Unije, kada po definiciji ta proizvodnja trenutačno ne trpi materijalnu štetu unatoč učincima dampinškog uvoza u razdoblju ispitnog postupka, potrebno je poznavati trenutačno stanje te proizvodnje. Naime, institucije bi mogle utvrditi bi li neminovan rast budućeg dampinškog uvoza mogao prouzročiti materijalnu štetu proizvodnji Unije ako nije donesena nikakva zaštitna mjera [9] samo ako razumiju trenutačno stanje te proizvodnje.

49. U ovom predmetu nesporno je da su institucije, u skladu sa svojom analizom, iz ispitivanja čimbenika i pokazatelja (neiscrpnih) iz članka 3. stavka 5. Osnovne uredbe zaključile da, iako proizvodnja Unije u razdoblju ispitnog postupka nije pretrpjela materijalnu štetu, ona se na kraju tog razdoblja, to jest 30. lipnja 2008., nalazila u „ranjivom stanju”.

50. To stanje ranjivosti, kao što je to naveo Opći sud u točki 58. pobijane presude, uzeto je u obzir u Privremenoj uredbi i spornoj uredbi u okviru analize prijetnje štete.

51. Taj je zaključak pred Općim sudom društvo Hubei osporilo kao protivan relevantnim ekonomskim podacima, kao što je to naveo Opći sud u točki 57. pobijane presude.

52. Točno je, kao što to navode ArcelorMittal i dr., da Osnovna uredba nikako ne postavlja stanje ranjivosti Unije kao uvjet koji bi mogao dovesti do zaključka o postojanju prijetnje štete. Međutim, pogrešno je stvarati dojam da je Opći sud zahtijevao od institucija da dokažu da proizvodnja Unije zadovoljava taj uvjet. To ne sugerira nijedna točka pobijane presude.

53. To da bi se stanje ranjivosti proizvodnje Unije na koje upućuju institucije moglo pojaviti kao činjenični opis stanja proizvodnje Unije, kako to navodi Komisija, ne znači da izmiče ikakvom sudskom nadzoru; osobito se nadzor očitih pogrešaka u ocjeni odnosi na činjenice ili na dokaze.

54. Uostalom, s obzirom na elemente u spisu, sumnjam da je taj pojam u ovom slučaju imao samo funkciju činjeničnog opisa.

9 — Vidjeti po analogiji, kad je riječ o tumačenju članaka 3.4. i 3.7. Sporazuma o provedbi članka VI. Općeg sporazuma o carinama i trgovini iz 1994. (Sporazum o antidampingu), koji su preuzeti u članku 3. stavcima 5. i 9. Osnovne uredbe, izvješće posebne skupine „Meksiko – antidampinški ispitni postupak u vezi s kukuruznim sokom s visokim udjelom fruktoze (SHTF) iz SAD-a”“, WT/DS132/RW, 28. siječnja 2000., t. 7.140. i 7.141., koje je 24. veljače 2000. donijelo tijelo za rješavanje sporova. Tu ocjenu posebne skupine potvrdilo je izvješće posebne skupine „Meksiko – antidampinški ispitni postupak u vezi s kukuruznim sokom s visokim udjelom fruktoze (SHTF) iz SAD-a”“, WT/DS132/RW, 22. lipnja 2001., t. 6.24. i 6.28. kao i izvješće žalbenog tijela, WT/DS132/AB/RW, 22. listopada 2001., t. 114. do 118.

55. Naime, kao što to izričito priznaje Vijeće u svojoj žalbi, institucije su stanje ranjivosti proizvodnje Unije smatrale „odlučujućim" elementom u analizi prijetnje štete u ovom slučaju. To vrlo jasno proizlazi osobito iz uvodne izjave 126. Privremene uredbe, koju Opći sud navodi u točki 58. pobijane presude, kao i iz uvodne izjave 135. iste uredbe, u skladu s kojom se stanje ranjivosti prikazuje kao jedan od triju kriterija koji su Komisiji omogućili zaključak da postoji uzročna veza između neminovnog dampinškog uvoza iz Kine i predstojeće štete proizvodnji Unije [10].

56. Uostalom, vjerojatno je lakše dokazati postojanje prijetnje neminovne materijalne štete kada se proizvodnja Unije zbog dampinškog uvoza već nalazi u ekonomski osjetljivom stanju ili stanju ranjivosti, nego kad čimbenici iz članka 3. stavka 5. Osnovne uredbe upućuju na profil te proizvodnje u fazi širenja ili makar na stanje snage [11].

57. U tim okolnostima smatram da je Opći sud, koji je u prvom stupnju odlučivao o tužbenom razlogu koji se odnosio na to da je zaključak institucija o ranjivosti proizvodnje Unije suprotan relevantnim ekonomskim podacima, bio u potpunosti ovlašten ispitati prigovor koji je pred njim izjavilo društvo Hubei.

58. Također treba odbiti općenitu kritiku Vijeća prema kojoj je Opći sud povrijedio članak 3. stavak 5. Osnovne uredbe, zbog toga što nije ispitao čimbenik učinka dampinškog uvoza na stanje proizvodnje Unije. Naime, taj učinak nije sam po sebi jedan od čimbenika iz članka 3. stavka 5. Osnovne uredbe. Taj je učinak rezultat (pozitivan ili negativan) ispitivanja čimbenika navedenih u članku 3. stavku 5. Osnovne uredbe. Vijeće je stoga, prema mojem mišljenju, pogrešno tumačilo tu odredbu.

59. U središtu je ovih žalbenih razloga pitanje opsega nadzora Općeg suda nad zaključkom do kojeg su došle institucije u vezi s ranjivim stanjem proizvodnje Unije, u skladu s njihovom ocjenom čimbenika i pokazatelja iz članka 3. stavka 5. Osnovne uredbe kao i navodnog iskrivljavanja dokaza koje je počinjeno u tom kontekstu.

60. Što se tiče opsega sudskog nadzora, kao prvo, treba istaknuti da je Opći sud izričito naveo granice koje mora poštovati pri nadzoru zakonitosti mjera zaštite trgovine. To nedvojbeno proizlazi iz točke 53. pobijane presude, koja valjano upućuje na sudsku praksu Suda prema kojoj institucije u tom području raspolažu širokom diskrecijskom ovlašću zbog složenosti ekonomskih, političkih i pravnih situacija koje trebaju ispitati, što znači da je sudski nadzor ocjene složenih ekonomskih situacija ograničen samo na provjeru jesu li poštovana postupovna pravila, jesu li činjenice koje su uzete u obzir prilikom izvršenja spornog odabira ispravno utvrđene te je li došlo do očite pogreške u procjeni tih činjenica ili do zloupotrebe ovlasti [12].

10 — Zadnji podstavak uvodne izjave 126. Privremene uredbe o „zaključku o prijetnji štete"" navodi da je „privremeno zaključeno da je, u nedostatku mjera, antidampinški uvoz iz Kine u kratkom vremenu prouzročio veliku štetu proizvodnji [Unije] koja je već ranjiva, osobito u smislu smanjenja prodaje, tržišnog udjela, proizvodnje i profitabilnosti"". Uvodna izjava 135. iste uredbe još navodi: [z]aključuje se da i.) iako se proizvodnji Zajednice nije prouzročila velika šteta tijekom razdoblja o kojem je riječ, ona se nalazila u ranjivom stanju na kraju razdoblja ispitnog postupka (vidjeti uvodnu izjavu 89.), ii.) ispunjeni su svi uvjeti za nastanak štete nakon razdoblja ispitnog postupka (uvodna izjava 112.) i iii.) da je također ispunjen uvjet za prijetnju štete (vidjeti uvodnu izjavu 126.), zaključuje se da postoji uzročna veza između neizbježne prijetnje dampinškog uvoza iz Kine i štete koju će proizvodnja [Unije] uskoro pretrpjeti.

11 — Vidjeti u tom smislu po analogiji izvješće posebne skupine „Egipat – Konačne antidampinške mjere na uvoz čeličnih šipki iz Turske", WT/DS211/R, 8. kolovoza 2002., t. 7.91. Vidjeti također Dascalescu, F. D., „Threat of Injury in Anti-dumping Investigations: Some Comments on the Current Practice at EU and WTO Level", Journal of World Trade, br. 4, 2011., str. 884.

12 — Vidjeti presude Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, t. 40.) i Hoesch Metals and Alloys (C-373/08, EU:C:2010:68, t. 61.), koje navodi Opći sud, kao i novije presude Vijeće i Komisija/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP (C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, t. 63.) i Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, t. 29).

61. Štoviše, treba navesti da je Sud već primijenio tu sudsku praksu u okviru utvrđivanja postojanja štete nanesene proizvodnji Unije, što pretpostavlja ocjenu složenih ekonomskih situacija, osobito što se tiče čimbenika koji uzrokuju štetu toj proizvodnji u okviru antidampinškog ispitnog postupka [13]. Prema mojem mišljenju i kao što je to naveo Opći sud, isto treba vrijediti za utvrđivanje prijetnje štete.

62. Iz toga proizlazi da sud Unije, u okviru ograničenog nadzora koji ima u takvim složenim ekonomskim situacijama, ne može svojom ekonomskom ocjenom zamijeniti ocjene institucija Unije [14].

63. Međutim, kao što je to Sud opetovano navodio u okviru prava tržišnog natjecanja i državnih potpora – područja koja dovode, poput mjera trgovinske zaštite, do složenih ekonomskih ocjena – široka diskrecijska ovlast kojom raspolažu institucije ne znači da je sud Unije dužan suzdržati se od nadzora nad tumačenjem ekonomskih podataka od strane institucija [15].

64. Naime, prema toj sudskoj praksi, sud Unije mora provjeriti ne samo materijalnu točnost navedenih dokaznih elemenata kao i njihovu pouzdanost i dosljednost već i to predstavljaju li navedeni elementi skup relevantnih podataka koje treba uzeti u obzir prilikom ocjene složene situacije te jesu li takve naravi da podupiru zaključke koji su iz njih izvedeni [16].

65. U točki 53. pobijane presude Opći sud tu je sudsku praksu prenio u okvir ispitivanja ekonomskih podataka koji se odnose na analizu prijetnje štete. On ju je također primijenio kada je provjeravao zaključke institucija koji se odnose na ranjivo stanje proizvodnje Unije na kraju razdoblja ispitnog postupka. Naime, u skladu s tim ispitivanjem, Opći je sud u točki 66. pobijane presude presudio da „relevantni podaci ne podupiru zaključak institucija u ovom slučaju”.

66. Sud na području mjera zaštite trgovine do sada nije izričito primijenio izričaje svoje sudske prakse koje je oblikovao na području prava tržišnog natjecanja i državnih potpora, a koji su navedeni u točkama 63. i 64. ove presude.

67. Međutim, jasno ih je primijenio u presudi Vijeće i Komisija/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP (C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78) [17]. Kada je Sud bio pozvan da provjeri je li Opći sud prekoračio granice svojeg sudskog nadzora kada je smatrao da su relevantni elementi spisa na koje su se pozvale institucije pri zaključku da su funkcije društva za prodaju povezanog s dvama ukrajinskim izvoznicima čiji su proizvodi bili predmet dampinga slične funkcijama zastupnika koji radi na osnovi provizije nedovoljno uvjerljivi, on je presudio da nadzor Općeg suda nad tim dokazima nije predstavljao novu ocjenu činjenica koja je zamijenila ocjenu institucija. Opći sud stoga nije zadirao u široku diskrecijsku ovlast institucija, već se ograničio na nadzor toga jesu li navedeni dokazi „takve naravi da podupiru zaključke koje su donijele institucije” [18].

13 — Vidjeti osobito presude Transnational Company „Kazchrome” i ENRC Marketing/Vijeće (C-10/12 P, EU:C:2013:865, t. 22.) i TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, t. 34.).

14 — Vidjeti osobito u području državnih potpora presude Španjolska/Lenzing (C-525/04 P, EU:C:2007:698, t. 57.) i Komisija/Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, t. 66.) kao i u području primjene pravila tržišnog natjecanja presude Komisija/Alrosa (C-441/07 P, EU:C:2010:377, t. 67.) i CB/Komisija (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, t. 46.).

15 — Vidjeti osobito što se tiče primjene pravila tržišnog natjecanja presude Komisija/Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, t. 39.); Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392, t. 145.) i CB/Komisija (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, t. 46.) kao i što se tiče primjene pravila o državnim potporama presude Španjolska/Lenzing (C-525/04 P, EU:C:2007:698, t. 56.) i Komisija/Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, t. 64.).

16 — Vidjeti osobito presude Komisija/Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, t. 65.) i CB/Komisija (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, t. 46. i navedenu sudsku praksu).

17 — Vidjeti također moje mišljenje u spojenim predmetima (C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2011:245, t. 101. do 117.).

18 — Presuda Vijeće i Komisija/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP (C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, t. 68.). Vidjeti također moje mišljenje u predmetima (C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2011:245, t. 111.).

68. Prema mojem mišljenju, iz toga slijedi da je Opći sud valjano odlučio da je ovlašten nadzirati podupiru li relevantni ekonomski podaci, to jest čimbenici iz članka 3. stavka 5. Osnovne uredbe koji se odnose na stanje proizvodnje Unije, zaključak institucija prema kojem se proizvodnja Unije na kraju razdoblja ispitnog postupka nalazila u ranjivom stanju.

69. Znači li to da je Opći sud u okviru provođenja nadzora, time što je zaključak institucija smatrao nevaljanim, svojom ocjenom složenih ekonomskih čimbenika zamijenio ocjene institucija?

70. Da bi se odgovorilo na to pitanje, prvo treba provjeriti je li, kao što to tvrdi Vijeće u prvom žalbenom razlogu, sažetak relevantnih ekonomskih podataka na koje su se oslonile institucije, koji je utvrdio Opći sud u točki 59. pobijane presude, toliko nepotpun, selektivan i pogrešan da u konačnici iskrivljuje dokaze na koje su se pozvale institucije.

71. Kao što znamo, iskrivljavanje dokaza Općeg suda, koje je pravno pitanje podvrgnuto nadzoru Suda u okviru žalbe, mora biti jasno vidljivo iz dokumenata spisa a da nije potrebno ponovno ocjenjivati činjenice i dokaze [19]. U protivnom, radilo bi se o pozivu Sudu da ponovno ocijeni činjenice koje je samostalno utvrdio Opći sud, što na temelju članka 256. UFEU-a i članka 58. prvog stavka Statuta Suda Europske unije nije u nadležnosti Suda u okviru žalbe jer je nadležnost ograničena na pravna pitanja [20].

72. Žalbeni razlog koji se odnosi na iskrivljavanje mora se ograničiti na hipotezu da je Opći sud u ocjenjivanju činjenica doveo do očitih nepravilnosti, što mora biti samo očito vidljivo iz spisa, pri čemu se radi o očito netočnom zaključku o sadržaju dokaza koji su uzeti u obzir ili, prema mojem mišljenju, također o propustu ili selekciji dokaza koji su doveli do očito zavaravajućeg i pogrešnog dojma stvarnosti.

73. U ovom slučaju Opći je sud u točki 59. pobijane presude naveo trinaest čimbenika iz članka 3. stavka 5. Osnovne uredbe koje je Komisija ispitala u Privremenoj uredbi i koji su potvrđeni u spornoj uredbi, čija je namjera bila pokazati razvoj stanja proizvodnje Unije u razdoblju ispitnog postupka i stoga do kraja tog razdoblja.

74. Vijeće navodi različite prigovore da dokaže da je Opći sud iskrivio dokaze koji se odnose na deset od trinaest čimbenika [21] i da je počinio pogrešku time što nije uzeo u obzir dva dodatna čimbenika.

75. Iako se u više pogleda tim navodima *de facto* želi postići da Sud ponovno ocijeni činjenice, što on ne može u okviru žalbe, oni, prema mojem mišljenju, u svakom slučaju trebaju biti odbijeni kao neosnovani, zbog razloga koje ću navesti u nastavku.

76. Što se tiče *prvog i drugog* čimbenika, Opći je sud naveo da je „proizvodnja [Unije] porasla za 7 % (uvodna izjava 67. Privremene uredbe)” i da je „iskorištavanje proizvodnih kapaciteta poraslo 9 %, da bi dosegnulo 90 % u razdoblju ispitnog postupka, pokazujući visoke stupnjeve 2006. i 2007. (uvodna izjava 69. Privremene uredbe)”.

77. Taj zaključak proizlazi iz uvodne izjave 69. Privremene uredbe, prema kojoj je iskorištenost proizvodnih kapaciteta između 2005. (početak razdoblja o kojem je riječ) i razdoblja ispitnog postupka porasla s 83 % na 90 %, odnosno otprilike 9 % ili, drugim riječima, za 7 postotnih bodova.

19 — Vidjeti osobito presudu Trubowest Handel i Makarov/Vijeće i Komisija (C-419/08 P, EU:C:2010:147, t. 31. i 32. i navedenu sudsku praksu).

20 — Vidjeti osobito presudu Vijeće/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, t. 16. i navedenu sudsku praksu).

21 — Vijeće ne upućuje nikakvu kritiku u pogledu sedmog, osmog i dvanaestog čimbenika koje je sažeo Opći sud u točki 59. pobijane presude. Ti su čimbenici, redom: „produktivnost se povećala za 7 % (uvodna izjava 78. Privremene uredbe)”, „prosječna plaća po zaposleniku povećala se za 16 % (uvodna izjava 79.)” i „neto novčani tok od djelatnosti iskorištavanja povećao se za 73 %, a tijekom razdoblja ispitnog postupka nalazio se na 634 milijuna eura, dok Komisija uz to pojašnjava da „ništa n[ij]e pokaz[ivalo] da [je] industrija Zajednice nai[šla] na poteškoće pri prikupljanju kapitala” (uvodna izjava 84. Privremene uredbe)”.

78. Vijeće ne kritizira taj zaključak, već prigovara Općem sudu da je zamijenio dva ekonomska pokazatelja – to jest, s jedne strane, proizvodne kapacitete i, s druge strane, iskorištavanje proizvodnih kapaciteta – te mu prigovara da nije vodio računa o tome da je povećanje od 7 postotnih bodova bilo ograničeno.

79. No, samo iz čitanja točke 59. pobijane presude proizlazi da Opći sud uopće nije zamijenio dva čimbenika. Osim toga, činjenica da je povećanje od 7 postotnih bodova bilo ograničeno nema posljedice na zaključak prema kojem se povećanje od otprilike 9 % (ili 7 postotnih bodova) proizvodnih kapaciteta dogodilo tijekom razdoblja o kojem je riječ, da bi dosegnulo 90 % u razdoblju ispitnog postupka. Vijeće stoga nije dokazalo iskrivljavanje tih dokaza.

80. U točki 59. pobijane presude Opći sud sažeo je treći čimbenik kako slijedi: „zalihe su se povećale za 12 %, Komisija, međutim, navodi da je ‚relevantnost tih pokazatelja u analizi štete ograničena' s obzirom na to da se velika većina proizvodnje odvija po narudžbi (uvodna izjava 72. Privremene uredbe)".

81. Vijeće prigovara Općem sudu da nije pojasnio da je taj pokazatelj pokazivao silazno kretanje od 2006., što bi značilo da su zaključci suda prvog stupnja „u najmanju ruku nepotpuni, ako ne i pogrešni".

82. Takva nepotpunost, ako se pretpostavi da je utvrđena, ne znači da je zaključak Općeg suda koji se odnosi na zalihe očito netočan. U stvari, Opći sud uzeo je u obzir smanjenje na koje upozorava Vijeće jer je povećanje od 12 % rezultat razlike navedene u uvodnoj izjavi 72. Privremene uredbe između 2006. godine (povećanje od 16 %) i naknadnog razdoblja do kraja razdoblja ispitnog postupka (kumulirano smanjenje od 4 %). Vijeće stoga nije dokazalo da je Opći sud u pobijanoj presudi iskrivio dokaze koji se odnose na treći čimbenik.

83. Četvrti čimbenik odnosi se na obujam prodaje. Opći sud u tom pogledu naveo je da se „obujam prodaje od proizvodnje [Unije] povećao za 14 % (uvodna izjava 73. Privremene uredbe)".

84. Vijeće Općem sudu prigovara da nije vodio računa o objašnjenjima institucija Unije da to povećanje nije odgovaralo općem povećanju tržišta za 24 % i da je stoga proizvodnja Unije gubila tržišne udjele. Opći sud nije uzeo u obzir negativan vid pozitivnog pokazatelja. Osim toga, obujam prodaje od 2007. do kraja razdoblja ispitnog postupka zapravo se smanjio za 3 %.

85. Ti prigovori također mi se čine neosnovanima. Opći sud samo je ponovio navod iz uvodne izjave 73. Privremene uredbe o povećanju od 14 % između 2005. i razdoblja ispitnog postupka. Iako je točno da nije precizirano da se pozitivan učinak osjetnog povećanja potrošnje samo djelomično izražavao u povećanju od 14 %, to ništa ne mijenja u pogledu točnosti donesenog zaključka. Štoviše, smanjenje od 3 % između 2007. i kraja razdoblja ispitnog postupka, koje navodi Vijeće, nije izričito navedeno niti posebno naglašeno u uvodnoj izjavi 73. Privremene uredbe i u svakom slučaju ne mijenja zaključak o povećanju obujma prodaje od 14 % između 2005. i razdoblja ispitnog postupka (2007.-2008.).

86. Što se tiče petog čimbenika, Opći sud naveo je da se „tržišni udio proizvodnje [Unije] smanjio za 5,2 postotna boda (uvodna izjava 75. Privremene uredbe)".

87. Vijeće, ne negirajući točnost tog podatka, prigovara Općem sudu da nije uzeo u obzir okolnosti u kojima je došlo do tog pada, to jest kontekst tržišta u širenju na kojem je znatno povećan uvoz iz Kine.

88. Točno je da bi, ako bi Općі sud spomenuo okolnosti koje ističe Vijeće, to bez sumnje pojačalo negativan značaj tog čimbenika. Ipak, Općі je sud u točki 61. pobijane presude prihvatio da se radi o čimbeniku koji nije pozitivan. Štoviše, kao što to proizlazi iz točaka 64. i 65. pobijane presude, Općі sud uzeo je u obzir elemente iz Privremene uredbe koji se odnose na kontekst u kojem je došlo do smanjenja tržišnih udjela proizvodnje Unije. Ne zamjećujem stoga nikakvu očitu činjeničnu neispravnost sa strane Općeg suda u vezi s dokazima koji se odnose na taj čimbenik.

89. Šesti čimbenik Općі sud je sažeo na sljedeći način: „razina zaposlenosti ostala je stabilna (uvodna izjava 77. Privremene uredbe)”.

90. Prema mišljenju Vijeća, taj je navod netočan jer je razina zaposlenosti fluktuirala u razdoblju o kojem je riječ i čak se i smanjila za 6 % od 2007. do kraja razdoblja ispitnog postupka, kao što to proizlazi iz uvodne izjave 77. Privremene uredbe, što je potvrđeno u spornoj uredbi.

91. U pogledu uvodne izjave 77. Privremene uredbe, navod Vijeća nikako ne omogućava da se dokaže da je Općі sud na bilo koji način očito pogrešno utvrdio činjenice. Iz navedene uvodne izjave, naime, proizlazi da – iako je točno da se razina zaposlenosti smanjila između 2007. i kraja razdoblja ispitnog postupka – „[o]pćenito, zaposlenost kod proizvođača uzoraka ostala je stabilna između 2005. i razdoblja ispitnog postupka, pri čemu se ustalila na oko 9100 osoba, što upućuje na to da su ti proizvođači povećali svoju učinkovitost, s obzirom na to da se obujam proizvodnje u istom vremenu povećao za 7 %”.

92. Kao što je to gore navedeno [22], Vijeće nije kritiziralo iskrivljenje dokaza koji se odnose na sedmi (povećanje produktivnosti za 7 %) i osmi (povećanje prosječne plaće po zaposleniku za 16 %) čimbenik, kao što je to naveo Općі sud u točki 59. pobijane presude. To treba uzeti u obzir.

93. S obzirom na deveti čimbenik, Općі sud je naveo da su se „prodajne cijene proizvodnje [Unije] povećale za 21 % (uvodna izjava 80. Privremene uredbe)”.

94. Vijeće prigovara Općem sudu da je naveo povećanje koje ne odražava cijelo razmatrano razdoblje, da je propustio uzeti u obzir razloge tog povećanja i njegov relativan značaj.

95. Iz uvodne izjave 80. osobito proizlazi da su se „prodajne cijene proizvođača uzoraka osjetno povećale, za 21 % između 2005. i 2007., i ostale stabilne tijekom ispitnog postupka”. Indeksi povećanja, koji se nalaze u tablici u uvodnoj izjavi 80., za 2007. godinu i razdoblje ispitnog postupka su jednaki (indeks 121), u odnosu na 2005. godinu (indeks 100), što znači da je Općі sud iz navedene uvodne izjave mogao razumno zaključiti da su se prodajne cijene povećale za 21 %. Stoga ne smatram da prigovori Vijeća o iskrivljavanju dokaza u pogledu sažetka tog čimbenika koji je napravio Općі sud mogu biti prihvaćeni.

96. Što se tiče desetog čimbenika, Općі je sud uvodnu izjavu 82. Privremene uredbe sažeo kako slijedi: „profitabilnost prodaje proizvodnje [Unije] nepovezanim kupcima, u postotku od neto prodaja, povećala se za 27 %, odnosno za 3,3 postotna boda, a tijekom razdoblja ispitnog postupka nalazila se na 15,4 %, dok je profitabilnost za 2005., a osobito za 2006. i 2007. godinu, također bila znatno povećana”.

97. Vijeće tvrdi, a da ne dovodi u pitanje točnost podataka koje je koristio Općі sud, da je potonji propustio uzeti u obzir činjenicu da je profitabilnost bila negativna između 2007. i kraja razdoblja ispitnog postupka kao i u razdoblju nakon ispitnog postupka.

22 — Vidjeti točku 74. i bilješku 21. ovog mišljenja.

98. Što se tiče razdoblja nakon ispitnog postupka, smatram da je kritika Vijeća bez učinka. Naime, ocjene institucija koje je ispitao Opći sud i sažeo ih u točki 59. pobijane presude odnosile su se na stanje proizvodnje Unije koje su navedene institucije opisale kao „ranjivo" u razdoblju o kojem je riječ i do kraja razdoblja ispitnog postupka.

99. Što se tiče propuštanja da se uzme u obzir smanjenje profitabilnosti između 2007. i kraja razdoblja ispitnog postupka, treba navesti da Komisija nije izričito isticala to smanjenje u uvodnoj izjavi 82. Privremene uredbe, iako je točno da je ono vidljivo u tablici u kojoj su sažeti neobrađeni podaci iz te uvodne izjave. S druge strane, ta su objašnjenja stavljala naglasak na činjenicu da je profitabilnost smanjena sa 17,9 % na 2007. na 15,4 % u razdoblju ispitnog postupka i da se između 2005. i navedenog razdoblja „profitabilnost povećala za 3 postotna boda". U tim uvjetima ne čini mi se da je navodno propuštanje navelo Opći sud na iskrivljavanje dokaza.

100. Što se tiče jedanaestog čimbenika, Opći je sud istaknuo da je „povrat od ulaganja, to jest dobit izražena u postotku od neto knjigovodstvene vrijednosti ulaganja, uvećan za 10 %, odnosno za 4,6 postotnih bodova, da bi se tijekom razdoblja ispitnog postupka nalazio na 51,7 %, nakon što je dosegnuo 85,1 % odnosno 79,2 % u 2006. i 2007. godini (uvodna izjava 82. Privremene uredbe)".

101. Prema mišljenju Vijeća, Opći sud ograničio se na to da navede podatke koji pokazuju pozitivna kretanja, dok je povećanje između 2005. i kraja razdoblja ispitnog postupka skrivalo smanjenje povrata od ulaganja za više od 70 %.

102. Kao prvo, treba zaključiti da povrat ulaganja ispitan u Privremenoj uredbi ne proizlazi samo iz njezine uvodne izjave 82., u kojoj se nalazi jedinstvena tablica u kojoj se pojavljuju ekonomski podaci koji se odnose na profitabilnost prodaje i na povrat ulaganja, već i iz Komisijinih objašnjenja u uvodnoj izjavi 83. Privremene uredbe. Neovisno o toj procjeni, smatram da je Opći sud dao sažetak vjeran podacima iz tablice i objašnjenjima iz tih dviju uvodnih izjava Privremene uredbe koje se odnose na povrat ulaganja.

103. Naime, s jedne strane, u uvodnoj izjavi 83. upućuje se na to da se povrat ulaganja (profitabilnost u postocima neto knjigovodstvene vrijednosti ulaganja) „povećao s 47 % u 2005. na 85 % u 2006.", da se „u 2007. smanjio na 79 % te se dalje u razdoblju ispitnog postupka smanjio na 52 %. Općenito, u razmatranom razdoblju povrat ulaganja povećao se za 4,6 postotnih bodova". S druge strane, iako je istina da indeks koji se nalazi u tablici iz uvodne izjave 82. Privremene uredbe pokazuje smanjenje od 71 boda između 2006. (indeks 181) i razdoblja ispitnog postupka (indeks 110), ono što je najviše naglašeno u Privremenoj uredbi ipak je to da se povrat ulaganja povećao za 4,6 postotnih bodova u razdoblju o kojem je riječ, što točno odgovara razlici između 2005. godine (indeks 100) i razdoblja ispitnog postupka (indeks 110) ili 10 indeksnih bodova koje je Opći sud također spomenuo u točki 59. pobijane presude.

104. Stoga smatram da Opći sud nije iskrivio dokaze koji se odnose na čimbenik vezan za povrat ulaganja.

105. Kao što je to prethodno navedeno[23], sažetak dvanaestog čimbenika (neto novčani tok od djelatnosti iskorištavanja) nije doveo do prigovora Vijeća Općem sudu da je iskrivio dokaze. To stoga treba utvrditi.

106. Naposljetku, Opći sud izložio je trinaesti čimbenik kako slijedi: „godišnja ulaganja proizvodnje [Unije] povećala su se za 185 % te su tijekom razdoblja ispitnog postupka iznosila 284 milijuna eura (uvodna izjava 85. Privremene uredbe)".

23 — Vidjeti točku 74 i bilješku 21. ovog mišljenja.

107. Vijeće precizira da je Opći sud taj pozitivni pokazatelj čiju točnost Vijeće ne dovodi u pitanje trebao relativizirati u odnosu na „činjenice" iz uvodne izjave 86. Privremene uredbe za koje ništa ne upućuje da su bile uzete u obzir.

108. U tom pogledu sumnjam da se prigovor Vijeća stvarno odnosi na iskrivljavanje dokaza. Uvodna izjava 86. Privremene uredbe ne sadržava, naime, nikakve činjenice ili ekonomske podatke, već navodi Komisijine ocjene što se tiče niske razine ulaganja u proizvodnju prije razmatranog razdoblja i činjenice da se tijekom tog razdoblja nisu ostvarivala ulaganja kako bi se povećali proizvodni kapaciteti. U svakom slučaju, u ovoj fazi treba navesti da je Opći sud u biti ispitao te ocjene u točkama 64. i 65. pobijane presude.

109. Stoga sažetak u točki 59. pobijane presude koji je Opći sud sastavio od trinaest dokaza koje su razmatrale institucije ne sadržava iskrivljavanje dokaza.

110. Što se tiče prigovora Vijeća prema kojem je Opći sud propustio uzeti u obzir dva dodatna čimbenika na kojima su institucije utemeljile svoje navode, to jest veličinu dampinške marže i oporavak proizvodnje Unije nakon prethodnih dampinških praksi, koji se nalaze u uvodnoj izjavi 87. Privremene uredbe, smatram da su bez učinka. Naime, neovisno o činjenici što ta uvodna izjava ne sadržava precizne ekonomske podatke, već se više odnosi na ocjene činjenica, Opći sud ispitao ih je u točkama 64. i 65. pobijane presude. Vijeće stoga ne može tvrditi da te ocjene činjenica u pobijanoj presudi nisu uzete u obzir.

111. Što se tiče preciznije ispitivanja tih ocjena Općeg suda, ArcelorMittal i dr. smatraju da je Opći sud nepotpuno i pogrešno tumačio uvodnu izjavu 87. Privremene uredbe.

112. Tim kritikama želi se Sudu dati zadaća da izvrši novu ocjenu činjenica a da se ne identificira netočna ocjena koju je donio Opći sud, što ne spada u nadzor Suda u okviru žalbe [24].

113. S obzirom na ta razmatranja, prigovor upućen Općem sudu da je ocjenu institucija o ekonomskim podacima zamijenio svojom ne počiva ni na kojoj preciznijoj kritici. Konačno, čini mi se da se Opći sud ograničio samo na provjeru jesu li ti dokazi takve prirode da se njima podupiru zaključci tih institucija.

114. U tom pogledu treba dodati da žalitelji ne dovode u pitanje odlomak u točki 61. pobijane presude u skladu s kojim je Opći sud uzeo u obzir okolnost, na koju podsjeća Vijeće, da je proizvodnja Unije u razmatranom razdoblju izgubila tržišne udjele, smatrajući da ta okolnost podupire zaključak o ranjivom stanju te proizvodnje na kraju razdoblja ispitnog postupka, s obzirom na to da se to mora razmatrati u svjetlu činjenice da je u razdoblju ispitnog postupka proizvodnja Unije raspolagala velikim dijelom tržišta, to jest sa 63,3 %, te je obujam njezine prodaje u razdoblju o kojem je riječ znatno narastao.

115. S obzirom na sve navedeno, predlažem da se prvi žalbeni razlog Vijeća i prvi dio trećeg žalbenog razloga ArcelorMittala i dr. odbiju.

24 — Vidjeti osobito što se tiče ograničenja sudskog nadzora u okviru žalbe presudu Vijeće i Komisija/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP (C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, t. 65. i navedenu sudsku praksu).

B – *Drugi žalbeni razlog Vijeća i prvi žalbeni razlog ArcelorMittala i dr., koji se odnose na pogrešno tumačenje članka 3. stavka 7. Osnovne uredbe*

1. Sažetak argumenata stranaka

116. Vijeće i ArcelorMittal i dr. prigovaraju Općem sudu da je u točkama 63. do 69. pobijane presude presudio da pogoršanje ekonomskog konteksta koji su utvrdile institucije Unije počiva na pogrešci koja se tiče prava, u mjeri u kojoj se, sukladno članku 3. stavku 7. Osnovne uredbe, čimbenici poput smanjenja potražnje ne smiju pripisati dampinškom uvozu.

117. U tom pogledu žalitelji tvrde da je Opći sud pogrešno tumačio navedeni članak 3. stavak 7. i da se pogrešno oslanja na presudu Komisija/NTN i Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46). Naime, dok su se u okviru predmeta Komisija/NTN i Koyo Seiko institucije Unije oslanjale na postojanje ekonomske recesije za ispitivanje štete za proizvodnju Unije, u ovom predmetu one se nisu pozvale na postojanje recesije kako bi poduprle zaključak o prijetnji štete. Institucije također nisu pripisale učinke ekonomske recesije dampinškom uvozu, kao što to tvrdi Talijanska Republika u svojem intervencijskom podnesku. Upravo suprotno, institucije su utvrdile da je iznimno povećana potražnja prikrila stvarne štetne učinke dampinškog uvoza te da bi se ti učinci otkrili ako bi se potražnja vratila na uobičajenu razinu.

118. Prema mišljenju žalitelja, smanjenje potražnje moglo se predvidjeti jer se tako iznimna i povijesno neuobičajena potražnja nije mogla dugo zadržati na tako visokoj razini. Međutim, Opći sud nije ispitivao taj zaključak.

119. Komisija tvrdi da je temeljna pravna pogreška koju je počinio Opći sud u pobijanoj presudi to što je pogrešno zamijenio analizu prijetnje štete s analizom uzročne veze, dok Osnovna uredba jasno razlikuje ta dva pojma.

120. Naime, prema mišljenju te institucije, u analizi prijetnje štete smanjenje ponude trebalo bi se smatrati objektivnom činjenicom ili referentnim okvirom u kojem se ocjenjuje postojanje štete ili prijetnja štete. Komisija u tom pogledu tvrdi da smanjenje potražnje nije jedan od čimbenika prijetnje iz članka 3. stavka 5. Osnovne uredbe. Bilo bi logično zaključiti da smanjenje potrošnje može dovesti do pogoršanja stanja proizvodnje Unije više nego u slučaju da potrošnja ostane stabilna ili da raste. Drugim riječima, proizvodnja Unije mogla bi biti izložena prijetnji štete kada se očekuje smanjenje potrošnje u bliskoj budućnosti.

121. S druge strane, u okviru ispitivanja uzročne veze smanjenje potražnje za proizvod o kojem je riječ imalo bi suprotnu ulogu. Na temelju Osnovne uredbe, analiza uzročne veze provodi se u dvije uzastopne faze. Kao prvo, provodi se „analiza pripisivanja" između povećanja dampinškog uvoza i štete ili prijetnje štete. Potom, ako je uzročna veza privremeno utvrđena, prelazi se na drugu fazu, to jest na analizu „nepripisivanja", kojom tijelo nadležno za ispitivanje procjenjuje je li jedan od čimbenika iz članka 3. stavka 7. Osnovne uredbe (među kojima je smanjenje potražnje) po sebi tako velik da bi mogao prekinuti uzročnu vezu koja je privremeno utvrđena. Drugim riječima, taj čimbenik kao šteta ili prijetnja štete mora imati veću težinu od dampinškog uvoza.

122. Prema Komisijinu mišljenju, Opći sud iskoristio je smanjenje potražnje kao negativni čimbenik za ocjenu prijetnje štete, dok je taj čimbenik mogao imati ulogu tek u drugoj fazi dvostupanjske procjene uzročne veze.

123. Društvo Hubei odgovara da je Opći sud pravilno presudio da se očekivano smanjenje potražnje Zajednice nije moglo uzeti u obzir u ocjeni prijetnje štete. Učinci takvog smanjenja potražnje koje se ne može ograničiti na situacije ekonomske recesije ne mogu se, u skladu s člankom 3. stavkom 7. Osnovne uredbe, pripisati dampinškom uvozu i stoga se ne mogu iskoristiti kao potpora zaključku da postoji prijetnja štete, kao što to proizlazi iz sudske prakse Suda.

124. Vijeće u uvodnoj izjavi 48. sporne uredbe u biti tvrdi da, ako bi se ekonomski uvjeti pogoršavali i razina potražnje smanjivala, prijetnja štete bi se ostvarila. Posljedično, Vijeće je najmanje dio navodne prijetnje štete pripisalo tom očekivanom smanjenju potražnje. Prema mišljenju društva Hubei, upravo je to vrsta vanjskog čimbenika koji ne može biti temelj za procjenu prijetnje štete, kao što to jasno proizlazi iz članka 3. stavka 7. Osnovne uredbe.

125. U svakom slučaju, društvo Hubei tvrdi da je Opći sud ispitao mnogobrojne ostale čimbenike kako bi utvrdio očitu pogrešku u ocjeni koju su počinile institucije, u vezi s ranjivosti proizvodnje Unije i prijetnjom štete. Stoga moguća pogreška koja se tiče prava koja se odnosi na smanjenje ponude ne bi dovela do ukidanja pobijane presude.

2. Analiza

126. Ti žalbeni razlozi odnose se na pogrešku koja se tiče prava koju je navodno počinio Opći sud u točkama 63. i 69. pobijane presude.

127. Točka 63. navedene presude dio je razmatranja Općeg suda koja se odnose na ranjivo stanje proizvodnje Unije na kraju razdoblja ispitnog postupka. U toj točki Opći je sud odbio određeni broj argumenata koje su navele institucije u odnosu na učinke pogoršavanja ekonomskog konteksta u toj proizvodnji.

128. Opći sud tako je presudio da, „što se tiče okolnosti na koju se pozivaju institucije, prema kojoj bi proizvodnja [Unije] bila bespomoćna pred potencijalno štetnim učincima dampinških uvoza kad bi se ekonomska kretanja preokrenula (uvodna izjava 89. Privremene uredbe, koju je Vijeće potvrdilo u uvodnoj izjavi 47. sporne uredbe), ona bi omogućila utvrđivanje ranjivog stanja za budućnost. Ta je okolnost stoga bez učinka pri zaključivanju je li se proizvodnja [Unije] nalazila u ranjivom stanju na kraju razdoblja ispitnog postupka. Isto vrijedi za navode koje je Vijeće iznijelo u svojim podnescima pred Općim sudom u vezi s ekonomskim podacima nakon razdoblja ispitnog postupka kao i za zaključke koje Vijeće izvlači iz pogoršanja stanja proizvodnje [Unije]”. Osim toga, Opći sud već je naveo, osobito u odnosu na presudu Komisija/NTN i Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, t. 43.), „da su sudovi Unije već odlučili da okolnost, na koju se pozivaju institucije, u vezi s pogoršanjem ekonomske situacije počiva na povredi prava, s obzirom na to da Osnovna uredba u dijelu o analizi štete izričito predviđa da se čimbenici poput smanjenja potražnje ne smiju pripisati dampinškim uvozima […]”.

129. Točka 69. pobijane presude dio je konteksta ispitivanja postojanja prijetnje štete koju navode institucije u odnosu na iskorištavanje podataka nakon razdoblja ispitnog postupka. Opći sud podsjeća, s jedne strane, da navedeni podaci „potvrđuju predviđanja institucija o smanjenju tržišta [Unije]” i navodi, s druge strane, da „[t]očnije, elementi iz uvodne izjave 51. [sporne] uredbe pokazuju da se potrošnja [Unije] smanjila za 27,7 % između kraja razdoblja ispitnog postupka, to jest 30. lipnja 2008., i ožujka 2009.”. Opći sud navodi, međutim, upućujući na točku 63. pobijane presude, da „se čimbenici prijetnje kao što je smanjenje potražnje ne smiju pripisati dampinškom uvozu”.

130. Treba podsjetiti, što nije sporno, da članak 3. stavak 7. prva rečenica Osnovne uredbe precizira da se ispituju i svi poznati čimbenici koji nanose štetu proizvodnji Unije osim dampinškog uvoza, kako se šteta koju uzrokuju ti drugi čimbenici ne bi pripisala dampinškom uvozu. Među ostalim čimbenicima navedenima na neiscrpan način u članku 3. stavku 7. drugoj rečenici Osnovne uredbe nalazi se smanjenje potražnje.

131. Institucije stoga imaju obvezu ispitati proizlazi li šteta na koju se pozivaju stvarno iz dampinškog uvoza i isključiti štetu koja proizlazi iz drugih čimbenika [25] kao što je smanjenje potražnje ili općenitije recesija u proizvodnji [26].

132. U presudi Komisija/NTN i Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, t. 43.) Sud je potvrdio ocjenu Općeg suda iz točaka 98. i 99. presude NTN Corporation i Koyo Seiko/Vijeće (T-163/94 i T-165/94, EU:T:1995:83) prema kojoj se zabrana pripisivanja negativnih učinaka ostalih čimbenika dampinškom uvozu, kao što je smanjenje potražnje, određuje i u kontekstu analize prijetnje štete.

133. Opći sud nije počinio nikakvu pogrešku koja se tiče prava navodeći to načelo u točkama 63. i 69. pobijane presude.

134. Međutim, žalitelji navode da je Opći sud pogrešno pripisao dampinškom uvozu štetu koja proizlazi iz smanjenja potražnje. Neminovno smanjenje potražnje uzeto je u obzir samo kao jedna od okolnosti u odnosu na koju je trebalo ispitati prijetnju štete.

135. U slučaju da čak i jest tako, smatram da je taj prigovor bez učinka.

136. Naime, što se tiče točke 63. pobijane presude, Opći sud u načelu je pobio ocjenu institucija koja se odnosi na ranjivo stanje proizvodnje Unije, na temelju ispitivanja čimbenika iz točke 59. pobijane presude. U svakom slučaju, buduće ili predvidljivo smanjenje potražnje za razdoblje nakon razdoblja ispitnog postupka ne može poduprijeti zaključak da se proizvodnja Unije nalazila u ranjivom stanju na kraju razdoblja ispitnog postupka, kao što je to u biti pravilno presudio Opći sud u točki 63. prvoj i drugoj rečenici pobijane presude.

137. Kada je riječ o točki 69. pobijane presude, uzimanje u obzir buduće smanjene potražnje ne može samo po sebi omogućiti institucijama zaključak da postoji prijetnja materijalne štete u smislu članka 3. stavka 9. Osnovne uredbe koju je uzrokovao dampinški uvoz. U svakom slučaju, iz točaka 72., 83. i 87. pobijane presude – koje se odnose na, kako će to biti ispitano u nastavku, ispitivanje čimbenika na temelju kojih su institucije utvrdile da postoji takva prijetnja – osobito proizlazi da Opći sud nije ignorirao okolnost u vezi sa smanjenjem potražnje u Uniji nakon razdoblja ispitnog postupka, što su institucije uzele u obzir.

138. Stoga predlažem da se odbiju žalbeni razlozi koji se odnose na pogrešno tumačenje članka 3. stavka 7. Osnovne uredbe.

25 — Vidjeti osobito u tom smislu presude Transnational Company „Kazchrome” i ENRC Marketing/Vijeće (C-10/12 P, EU:C:2013:865, t. 23.) i TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, t. 35.).

26 — Vidjeti presudu Komisija/NTN i Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, t. 43.), u kojoj je Sud izjednačio dva izraza.

C – Treći žalbeni razlog Vijeća i drugi žalbeni razlog i drugi dio trećeg žalbenog razloga ArcelorMittala i dr., koji se odnose na pogrešno tumačenje članka 3. stavka 9. i članka 6. stavka 1. Osnovne uredbe i na pogreške koje se odnose na ispitivanje čimbenika u vezi s prijetnjom štete

1. Sažetak argumenata stranaka

139. Vijeće tvrdi da je Opći sud u točki 92. pobijane presude pogrešno naveo da su institucije počinile očitu pogrešku u ocjeni kada su zaključile da u ovom slučaju postoji prijetnja štete.

140. Iako Vijeće priznaje da analiza prijetnje štete mora biti utemeljena na činjenicama i na neminovnosti promjene okolnosti, analiza te prijetnje nužno se odnosi na budućnost. Stoga se može dogoditi da institucije pogriješe u pogledu budućnosti a da ipak ne počine pogrešku koja se tiče prava prilikom izvršavanja svoje nadležnosti pri ocjeni složenih gospodarskih situacija. Prema mišljenju Vijeća, temeljno je nadležnim tijelima zaduženima za složenu ocjenu budućih događaja dati pravo na široku diskrecijsku ovlast u kontekstu politike trgovinske zaštite.

141. Vijeće navodi da je ispitivanje posebnih čimbenika predviđenih člankom 3. stavkom 9. Osnovne uredbe otkrilo „šaroliku situaciju” kad je riječ o postojanju prijetnje štete. S obzirom na jasnu formulaciju te odredbe i široku diskrecijsku ovlast kojom institucije Unije raspolažu u vezi s mjerama trgovinske zaštite, te su institucije ovlaštene koristiti se svojom diskrecijskom ovlasti kako bi zaključile da postoji prijetnja štete.

142. Vijeće pojašnjava da su institucije Unije upravo zbog „šarolikosti” situacije o kojoj je riječ na kraju razdoblja ispitnog postupka na neuobičajen način, ali s ciljem osiguranja dobre uprave, nastavile nadzirati stanje na tržištu Unije tijekom razdoblja nakon razdoblja ispitnog postupka, usredotočivši se na promjenu okolnosti i glavnih ekonomskih pokazatelja.

143. Zbog toga se institucije nisu prevarile o budućnosti. Naime, Vijeće ističe da su podaci koji se odnose na razdoblje nakon razdoblja ispitnog postupka pokazali da se tržište počelo smanjivati, što je odlučujući element za zaključak o postojanju prijetnje štete u trenutku kada je ocjenjivanje bilo provedeno. Potrošnja Unije počela se znatno snižavati, i to brže nego što je predviđeno u Privremenoj uredbi jer je na kraju razdoblja ispitnog postupka u ožujku 2009. pala gotovo 30 %. Osim toga, podaci koji se odnose na razdoblje nakon razdoblja ispitnog postupka potvrdili su da se tržišni udio dampinškog uvoza podrijetlom iz Kine povećao. Tržišni udio dampinškog uvoza podrijetlom iz Kine povećao se gotovo 18 %, što potvrđuju predviđanja iz Privremene uredbe. Naposljetku, proizvodnja Unije, stupanj iskorištenosti kapaciteta društava u uzorku, prodaja na tržištu Unije kao i profitabilnost u razdoblju nakon razdoblja ispitnog postupka osjetno su se smanjili.

144. Stoga Vijeće smatra da je Opći sud pogriješio kada je u točki 91. pobijane presude zaključio da u cjelovitoj ocjeni čimbenika iz članka 3. stavka 9. Osnovne uredbe koja je izvršena u spornoj uredbi postoje nedosljednosti i praznine.

145. ArcelorMittal i dr. smatraju da je Opći sud povrijedio kako članak 3. stavak 9. Osnovne uredbe tako i njezin članak 6. stavak 1. time što je svoju odluku temeljio na nedosljednostima između podataka nakon razdoblja ispitnog postupka i onih prikupljenih tijekom tog razdoblja. Čak i u kontekstu ispitivanja prijetnje štete, upotreba takvih podataka nakon razdoblja ispitnog postupka nije pouzdana jer oni odražavaju ponašanje zainteresiranih poduzetnika nakon otvaranja antidampinškog postupka. Takvi podaci mogu se upotrijebiti samo ako dokazuju da je uvođenje antidampinške pristojbe očito neprimjereno. Međutim, to u ovom predmetu nije slučaj.

146. U tim okolnostima ArcelorMittal i dr. smatraju da nije potrebno utvrditi je li Vijeće bilo ovlašteno analizirati podatke nakon razdoblja ispitnog postupka. Naime, nebitno je da ti podaci potvrđuju Komisijina predviđanja iz Privremene uredbe na temelju podataka iz razdoblja ispitnog postupka. Slijedom toga, čak i da je Vijeće pogrešno zaključilo da podaci nakon razdoblja ispitnog postupka potvrđuju zaključke Privremene uredbe, ta pogreška nije mogla dovesti do poništenja sporne uredbe.

147. Štoviše, ArcelorMittal i dr. tvrde da je Opći sud počinio niz pogrešaka koje se tiču prava kada je ispitivao čimbenike iz članka 3. stavka 9. Osnovne uredbe, na kojima su institucije Unije temeljile svoj zaključak o prijetnji štete.

148. Te kritike odnose se na tri čimbenika koja su institucije uzele u obzir i koja je Opći sud ispitao u točkama 72. do 90. pobijane presude. Detaljnije će biti predstavljene u okviru ispitivanja svakog od čimbenika o kojem je riječ (vidjeti točke 199., 219. i 238. ovog mišljenja).

149. Društvo Hubei ponajprije tvrdi da su ti žalbeni razlozi nedopušteni. S jedne strane, time što prigovaraju Općem sudu da je ispitao podatke iz razdoblja nakon razdoblja ispitnog postupka, žalitelji žele uvesti novi žalbeni razlog šireći predmet spora u prvom stupnju. S druge strane, radi se o kritikama ArcelorMittala i dr. u pogledu ispitivanja Općeg suda čimbenika iz članka 3. stavka 9. Osnovne uredbe koje imaju za cilj osporiti ocjenu činjenica suda prvog stupnja, što u okviru žalbi ne spada pod nadzor Suda.

150. Podredno, društvo Hubei tvrdi da su ti žalbeni razlozi neosnovani. Ono precizira, kao prvo, da analiza prijetnje štete ne zahtijeva od institucija ocjenu budućih događaja. Članak 3. stavak 9. Osnovne uredbe jasno je naveo da se analiza mora temeljiti na činjenicama, a „ne samo na navodima, pretpostavkama ili dalekoj mogućnosti”. U tom pogledu, društvo Hubei ističe da Vijeće priznaje da je analiza institucija pokazala „šaroliku situaciju” kad je riječ o postojanju prijetnje štete. Nije dokazano da je Opći sud očito iskrivio dokaze koji su mu bili predloženi niti da je počinio pogrešku koja se tiče prava.

151. Nadalje, društvo Hubei smatra da je Opći sud bio potpuno ovlašten nadzirati podatke iz razdoblja nakon razdoblja ispitnog postupka jer su institucije navele te podatke i njima se koristile, inače bi odluke institucija bile izuzete od sudskog nadzora. Kao što je to slučaj u ovom predmetu, ti podaci usko su vezani uz opću ocjenu prijetnje štete i ne mogu se odvojiti od te analize jer dokazuju da je institucija antidampinške pristojbe očito neprikladna.

152. Osim toga, društvo Hubei tvrdi da institucije ne mogu jednostavno potvrditi predviđanja iz Privremene uredbe zato što su ona u trenutku njezina donošenja bila točna. One moraju provjeriti jesu li ta predviđanja u trenutku donošenja konačne uredbe i dalje točna, s obzirom na dodatne dostupne informacije i argumente koji su izloženi nakon njihova ispitivanja.

153. Naposljetku, društvo Hubei smatra da Opći sud nije počinio nikakvu pogrešku koja se tiče prava kada je ispitivao čimbenike iz članka 3. stavka 9. Osnovne uredbe. Osobito, društvo Hubei navodi da, s obzirom na podatke iz razdoblja nakon ispitnog postupka, povećanje kineskog uvoza od 0.7 % nije moglo biti kvalificirano kao „značajno”.

2. Analiza

154. Dva bitna pitanja nalaze se u središtu žalbenih razloga žalitelja.

155. S jedne strane, radi se o provjeri je li Opći sud pravilno nadzirao zakonitost zaključaka o prijetnji štete u pogledu relevantnih podataka nakon razdoblja ispitnog postupka. S druge strane, i u slučaju da je odgovor pozitivan, treba utvrditi je li Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava kada je provjeravao ocjenu institucija koja se odnosi na ispitivanje četiriju čimbenika iz članka 3. stavka 9. Osnovne uredbe.

156. Prema mojem mišljenju, treba odbiti argumente nedopuštenosti tih žalbenih razloga koje je iznijelo društvo Hubei.

a) Prigovori nedopuštenosti koje je iznijelo društvo Hubei

157. Naglašavam da društvo Hubei kao prvo tvrdi da je žalbeni razlog koji se odnosi na pogrešku koja se tiče prava – u vezi s tim što je Opći sud uzeo u obzir podatke iz razdoblja nakon razdoblja ispitnog postupka kako bi ocijenio zakonitost zaključaka institucija koji se odnose na postojanje prijetnje štetom – nov.

158. U okviru žalbe nadležnost Suda ograničena je na ocjenu pravnih rješenja žalbenih razloga o kojima se raspravljalo u prvom stupnju. Sud je stoga nadležan samo za ispitivanje identificira li povećanje o kojem je riječ u žalbi pogrešku koja se tiče prava iz pobijane presude [27].

159. U ovom slučaju Opći sud razmotrio je podatke iz razdoblja nakon ispitnog postupka kako bi odgovorio na prigovor društva Hubei u prvom stupnju koji se odnosio na proturječnosti koje postoje između zaključaka institucija i relevantnih ekonomskih podataka. Budući da je Opći sud prihvatio tužbeni razlog o kojem se raspravljalo pred njim vodeći računa o tim podacima i budući da ta ocjena šteti žaliteljima, smatram da im je nužno dopušteno kritizirati osnovanost rješenja Općeg suda.

160. Kao drugo, društvo Hubei navodi da su kritike ArcelorMittala i dr. usmjerene protiv ispitivanja koje je Opći sud proveo nad četirima čimbenicima iz članka 3. stavka 9. Osnovne uredbe nedopuštene jer za cilj imaju isključivo tražiti da Sud ponovno ocijeni činjenice.

161. U toj fazi jasno je a da nije potrebno analizirati argumente ArcelorMittala i dr. da, s jedne strane, prigovori društva Hubei u najboljem slučaju mogu dovesti do zaključka o djelomičnoj nedopuštenosti njihovih žalbenih razloga u pitanju. S druge strane, s obzirom na to da je nadležnost Suda u okviru žalbe ograničena na pitanja prava, kritike protiv ArcelorMittala i dr. moraju biti ispitane samo pod uvjetom takve kvalifikacije.

162. S obzirom na to da su argumenti o postojanju zapreke vođenju postupka društva Hubei odbijeni, treba provjeriti, kao prvo, je li Opći sud, kao što to navode žalitelji, povrijedio članak 3. stavak 9. i članak 6. stavak 1. Osnovne uredbe uzimajući u obzir podatke iz razdoblja nakon ispitnog postupka, kako bi nadzirao zakonitost zaključka institucija prema kojem je postojala prijetnja štete na kraju razdoblja ispitnog postupka.

b) Uzimanje Općeg suda u obzir podataka iz razdoblja nakon ispitnog postupka kako bi nadzirao zakonitost postojanja prijetnje štete

163. Kako bi se ispitao taj prigovor, prije svega treba podsjetiti na posebnosti koje se odnose na utvrđivanje prijetnje štete koje su izvršile institucije.

164. Kao što je to već navedeno, u okviru prijetnje štete ostvarivanje štete se, po definiciji, (još) nije ostvarilo.

27 — Vidjeti osobito presude Komisija/Girardot (C-348/06 P, EU:C:2008:107, t. 49.) i Vijeće/Bamba (C-417/11 P, EU:C:2012:718, t. 40.).

165. Stoga, kao što to priznaje Vijeće, zaključak o postojanju prijetnje štete zahtijeva ne samo utvrđenje činjenica već i analizu vjerojatnosti ostvarenja budućih događaja (predviđenih i neminovnih, prema članku 3. stavku 9. Osnovne uredbe), stvarajući time situaciju u kojoj će se šteta ostvariti bez donošenja antidampinških mjera. Primjerice, za utvrđivanje postojanja prijetnje štete institucije trebaju provjeriti postoji li značajna stopa rasta dampinškog uvoza na tržište Zajednice „koja ukazuje na vjerojatnost značajnog rasta uvoza" (članak 3. stavak 9. drugi podstavak točka (a) Osnovne uredbe).

166. Jasno je da takva prospektivna analiza sadržava određen broj nesigurnosti kad je riječ o nastupanju budućih događaja, ali također uključuje rizik od izlaganja ekonomskih subjekata trećih država donošenju arbitrarnih mjera potpuno protekcionističke naravi [28].

167. Iako, smatram da se u pogledu margine prosudbe koju uživaju institucije nesigurnosti mogu općenito tolerirati, Sud je već presudio u području nadzora koncentracije, u kojem je prospektivna analiza nužna, da se takva analiza mora provoditi „s velikim stupnjem pažnje", upravo zato što se radi o tome da se predvide događaji koji će se dogoditi u budućnosti, uz veću ili manju vjerojatnost, ako se ne donese nikakva odluka kojom će se zabraniti namjeravana koncentracija [29].

168. Smatram da je to kontekst u kojem u ovom slučaju treba razumjeti kako institucije uzimaju u obzir podatke iz razdoblja nakon ispitnog postupka. Naime, radilo se o tome da se ocijeni jesu li u trenutku donošenja sporne uredbe potvrđena predviđanja iz Privremene uredbe što se tiče vjerojatnosti nastupanja događaja koji bi prouzročili da se prijetnja štete ostvari ako se ne bi donijele zaštitne mjere.

169. Ta provjera podrazumijeva da se uzmu u obzir podaci iz razdoblja nakon ispitnog postupka, tako da se institucije na dan donošenja sporne uredbe ne oslanjaju samo na predviđanja utemeljena na ekonomskim podacima starijima od jedne godine [30].

170. Osim toga, to u biti proizlazi iz uvodne izjave 57. sporne uredbe, u skladu s kojom je Vijeće navelo da je u kontekstu prijetnje štete tijelo nadležno za ispitni postupak „ovlašteno provjeriti potvrđuju li događaji nakon kraja razdoblja ispitnog postupka, nalaze o prijetnji štete do kojih se došlo u privremenoj fazi".

171. Takav pristup čini mi se potpuno zakonitim i primjerenim.

172. Što se tiče zakonitosti, članak 6. stavak 1. Osnovne uredbe, koji se odnosi na ispitni postupak o dampingu i šteti, predviđa da „podaci u vezi s razdobljem nakon ispitnog razdoblja uobičajeno se ne uzimaju u obzir".

173. Kao što to navode ArcelorMittal i dr., pravilo iz članka 6. stavka 1. Osnovne uredbe da se podaci iz razdoblja nakon ispitnog postupka uobičajeno ne uzimaju u obzir ima za cilj jamčiti da su rezultati ispitnog postupka reprezentativni i pouzdani, pri čemu osiguravaju da na elemente na kojima se temelji utvrđenje dampinga i štete ne utječu ponašanja zainteresiranih proizvođača nakon pokretanja antidampinškog postupka [31].

28 — Vidjeti osobito o tom pitanju Soprano, R., „The Threat of Material Injury in Antidumping Investigations: a Threat to Free Trade", The Journal of World Investment & Trade, br. 1, 2010., str. 9.

29 — Vidjeti presudu Komisija/Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, t. 42.).

30 — Podsjećam da je kraj razdoblja ispitnog postupka određen na dan 30. lipnja 2008., dok je sporna uredba donesena 24. rujna 2009.

31 — Vidjeti osobito u tom smislu presude Nanjing Metalink/Vijeće (T-138/02, EU:T:2006:343, t. 59.) i Transnational Company „Kazchrome" i ENRC Marketing/Vijeće (T-192/08, EU:T:2011:619, t. 223.).

174. Međutim, smatram da, kao što je to u biti presudio Opći sud u određenom broju predmeta, koristeći se prilogom „uobičajeno”, članak 6. stavak 1. Osnovne uredbe ovlašćuje institucije da uzmu u obzir podatke iz razdoblja nakon ispitnog postupka te čak zahtijeva ispitivanje takvih podataka kada oni mogu upozoriti na nove razvoje koji namjeravano uvođenje antidampinške pristojbe čine očito neprimjerenim [32].

175. U ovom slučaju, s obzirom na to da, s jedne strane, ispitivanje prijetnje štete znači prospektivnu analizu i, s druge strane, da se postojanje takve prijetnje, kao i trenutačne štete, mora moći utvrditi u trenutku kada je donesena zaštitna mjera (privremena ili konačna) [33], smatram da je na institucijama da provjere jesu li u trenutku donošenja antidampinške pristojbe potvrđena predviđanja koja proizlaze iz analize izvršene u Privremenoj uredbi i mogu li opravdati uvođenje konačne antidampinške pristojbe.

176. S toga gledišta i u kontekstu prijetnje štete, smatram da su institucije ne samo ovlaštene već i pozvane da uzmu u obzir podatke iz razdoblja nakon ispitnog postupka.

177. Institucije u tom okviru moraju biti ovlaštene ispitati jesu li ti podaci dovoljno reprezentativni i pouzdani te, ako nisu, objasniti razloge zbog kojih u to sumnjaju i prema potrebi ih u potpunosti ili djelomično odbaciti.

178. U ovom slučaju iz spisa ne proizlazi da su institucije izrazile ikakve sumnje u reprezentativnost i pouzdanost podataka iz razdoblja nakon ispitnog postupka na koje su se oslonile.

179. Jednom kad su institucije zakonito uzele u obzir podatke iz razdoblja nakon ispitnog postupka koje su smatrale reprezentativnima i pouzdanima, što nije osporavano, Opći sud se ne može kritizirati što je provjerio jesu li institucije utemeljeno smatrale da navedeni podaci potvrđuju predviđanja o postojanju prijetnje štete koja su navedena u Privremenoj uredbi.

180. Naime, suprotno onomu što, čini se, smatraju žalitelji, korištenje institucije podacima iz razdoblja nakon ispitnog postupka ne može izmaknuti sudskom nadzoru Općeg suda. Osobito, kao što je to već istaknuto u točki 64. ovog mišljenja, taj nadzor mora uključivati nadzor tumačenja institucija podataka ekonomske naravi, što uključuje zadaću provjeravanja točnosti dokaza koje navode, njihove pouzdanosti i dosljednosti, ali i nadzor predstavljaju li ti dokazi ukupnost relevantnih podataka koje se mora uzeti u obzir pri ocjeni složene situacije te jesu li oni bili takve prirode da se na njima može temeljiti zaključak koji je iz njih izveden.

181. Takav nadzor čini mi se tim potrebniji jer se radi o prospektivnoj analizi koju zahtijeva ispitivanje postojanja prijetnje štete [34].

182. Priznajem, kao što to tvrdi Vijeće, da institucije mogu pogriješiti kad je riječ o budućnosti a da ne počine nužno pogrešku koja se tiče prava ili očitu pogrešku u ocjeni.

183. Međutim, od trenutka kada institucije valjano uzimaju u obzir elemente iz razdoblja nakon ispitnog postupka kako bi utvrdile postojanje prijetnje štete i uvele konačnu antidampinšku pristojbu, Opći sud mora se moći uvjeriti da takvi elementi mogu u dovoljnoj mjeri potkrijepiti predviđanja na temelju kojih je Komisija donijela privremene zaštitne mjere.

32 — Vidjeti osobito u tom smislu presude Sinochem Heilongjiang/Vijeće (T-161/94, EU:T:1996:101, t. 88.); Nanjing Metalink/Vijeće (T-138/02, EU:T:2006:343, t. 61) i HEG i Graphite Indija/Vijeće (T-462/04, EU:T:2008:586, t. 67.).

33 — Vidjeti osobito u tom smislu presude Epichirisseon Metalleftikon, Viomichanikon kai Naftiliakon i dr./Vijeće (C-121/86, EU:C:1989:596, t. 34. i 35.) i Industrie des poudres sphériques/Vijeće (C-458/98 P, EU:C:2000:531, t. 90.).

34 — Vidjeti po analogiji s očekivanom analizom u području kontrole operacija koncentracije presude Komisija/Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, t. 39.) i Éditions Odile Jacob/Komisija (T-471/11, EU:T:2014:739, t. 136.).

184. Stoga, u trenutku kada Vijeće mora donijeti uredbu kojom se uvodi konačna antidampinška pristojba, ne smatram da je, ako elementi iz razdoblja nakon ispitnog postupka ne potkrepljuju Komisijinu prospektivnu analizu u okviru Privremene uredbe, Vijeće ipak ovlašteno, kao što to tvrdi, iskoristiti marginu prosudbe kako bi zaključilo da postoji prijetnja štete i donijelo konačnu antidampinšku pristojbu.

185. To se uvjerenje temelji na nizu razmatranja.

186. Kao prvo, kao što je to već navedeno u točki 173. ovog mišljenja, postojanje prijetnje štete, kao i postojanje stvarne štete, mora se moći utvrditi u trenutku kada je donesena bilo privremena bilo konačna zaštitna mjera. Ako dokazi ne omogućavaju da se potvrde Komisijina prvotna predviđanja, nastanak materijalne štete čini se udaljenim i stoga nije opravdano uvesti konačnu antidampinšku pristojbu.

187. Kao drugo, treba navesti da članak 3. stavak 9. Osnovne uredbe zahtijeva da utvrđenje prijetnje materijalne štete bude utemeljeno na činjenicama, a ne samo na navodima, pretpostavkama ili dalekoj mogućnosti, te da promjena okolnosti koja bi mogla dovesti do situacije u kojoj bi damping prouzročio štetu mora biti jasno predviđena i neminovna.

188. Naposljetku, kao treće, ako bi se prihvatio Komisijin argument, to bi, *in fine*, dovelo do toga da se institucijama dodijeli pravo donošenja arbitrarnih, strogo protekcionističkih zaštitnih mjera. Osnovna uredba ne zabranjuje damping sam po sebi, već samo onaj koji uzrokuje ili prijeti prouzročiti materijalnu štetu proizvodnji Unije. Stoga smatram da, ako dokazi ne omogućuju da se s dovoljno visokim stupnjem vjerojatnosti zaključi da postoji prijetnja materijalne štete, institucije, čak i u fazi donošenja uredbe o uvođenju konačne antidampinške pristojbe, jednostavno iz toga moraju izvući zaključke i ne donijeti konačne zaštitne mjere koje su u početku namjeravali donijeti.

189. U tim okolnostima smatram da Opći sud nije povrijedio ni članak 3. stavak 9. ni članak 6. stavak 1. Osnovne uredbe vodeći računa o podacima iz razdoblja nakon ispitnog postupka radi nadzora zakonitosti zaključka institucija o postojanju prijetnje štete koje su institucije same uzele u obzir u spornoj uredbi.

190. Sada treba ispitati je li Opći sud, kako to tvrde ArcelorMittal i dr., počinio pogreške koje se tiču prava pri provjeravanju ocjene institucija koja se odnosi na ispitivanje četiriju čimbenika iz članka 3. stavka 9. Osnovne uredbe.

c) Pogreške koje se tiču prava koje je navodno počinio Opći sud tijekom nadzora ocjene institucija koja se odnosi na ispitivanje četiriju čimbenika iz članka 3. stavka 9. Osnovne uredbe

191. Članak 3. stavak 9. drugi podstavak Osnovne uredbe navodi četiri čimbenika koja nisu iscrpna, a koja institucije moraju ispitati kako bi utvrdile postojanje prijetnje materijalne štete.

192. Kao što je to sažeo Opći sud u točki 70. pobijane presude, ti čimbenici tiču se razvoja dampinškog uvoza (članak 3. stavak 9. drugi podstavak točka (a)), dostupnosti slobodnih kapaciteta izvoznikâ (točka (b)), cijena dampinškog uvoza (točka (c)) kao i razine zaliha proizvoda o kojem je riječ (točka (d)).

193. Članak 3. stavak 9. treći podstavak Osnovne uredbe određuje da nijedan od gore navedenih čimbenika, gledan zasebno, nije nužno odlučujući, ali ukupnost razmatranih čimbenika mora dovesti do zaključka da je daljnji dampinški izvoz neizbježan i da će, ako se ne poduzmu zaštitne mjere, nastati materijalna šteta.

194. U ovom slučaju, kao što to navodi Opći sud u točki 70. pobijane presude, institucije su ispitale prva tri čimbenika, pri čemu je Vijeće u biti smatralo da razina zaliha nije bila odlučujuća u analizi prijetnje štete.

i) Pogreške koje se tiču prava koje se odnose na ispitivanje prvog čimbenika (članak 3. stavak 9. drugi podstavak točka (a) Osnovne uredbe)

– Razmatranja Općeg suda

195. Što se tiče *prvog* čimbenika koji su institucije uzele u obzir i Opći sud ispitao, taj je sud, kao prvo, u točki 72. pobijane presude podsjetio na Komisijina predviđanja, potvrđena u spornoj uredbi, prema kojima „tržišni udio dampinških uvoza iz Kine trebao bi se povećati [i] pritisak dampinških uvoza na tržište [Unije] trebao bi se značajno pojačati".

196. Opći je sud, međutim, naveo da se, prema podacima navedenima u spornoj uredbi, obujam uvoza podrijetlom iz Kine tijekom razdoblja nakon razdoblja ispitnog postupka u apsolutnom smislu značajno smanjio (smanjenje od 24,6 %), dok je u relativnom smislu povećanje tržišnog udjela koje odgovara navedenim uvozima bilo slabo, odnosno 0,7 postotnih bodova za to razdoblje (točka 73. pobijane presude).

197. Na kraju svojeg obrazloženja Opći sud je zaključio da postoji primjetna razlika između Komisijinih predviđanja u stadiju Privremene uredbe i ekonomskih podataka iz razdoblja nakon ispitnog postupka koje je Vijeće uzelo u obzir u okviru sporne uredbe. S obzirom na to da na temelju članka 3. stavka 9. Osnovne uredbe prvi kriterij zahtijeva značajnu stopu rasta dampinškog uvoza upućujući na vjerojatnost značajnog rasta uvoza, Opći je sud zaključio da same tvrdnje Vijeća u spornoj uredbi prema kojima se uvoz iz Kine blago povećao u relativnom smislu tijekom razdoblja nakon ispitnog postupka nisu potkrijepile utvrđenje da u ovom slučaju postoji vjerojatnost „značajnog" rasta dampinškog uvoza. Opći sud također je naveo da povećanje tržišnog udjela koji odgovara uvozima podrijetlom iz Kine za 0,7 postotnih bodova treba promatrati u odnosu na smanjenje za 0,1 postotni bod tržišnog udjela koji odgovara proizvodima industrije Unije tijekom razdoblja nakon razdoblja ispitnog postupka (točka 78. pobijane presude).

198. Stoga je Opći sud zaključio da je prvi čimbenik sadržavao nedosljednosti između Komisijinih predviđanja, koja je potvrdilo Vijeće u spornoj uredbi, i relevantnih podataka iz razdoblja nakon ispitnog postupka (točka 91. pobijane presude).

– Sažetak argumenata ArcelorMittala i dr.

199. ArcelorMittal i dr. u bitnome tvrde da je Opći sud pogrešno presudio da je Vijeće povrijedilo članak 3. stavak 9. Osnovne uredbe kada je samo utvrdio nedosljednosti, a ne očitu pogrešku u ocjeni u pogledu obujma uvoza podrijetlom iz Kine. Oni također tvrde da Opći sud nije ispitao dio ocjena koje se nalaze u uvodnoj izjavi 68. sporne uredbe i da nije na njemu da utvrdi je li stupanj povećanja tržišnog udjela dampinškog uvoza „dovoljan".

– Ocjena

200. Smatram da argumentaciju ArcelorMittala i dr. treba odbiti.

201. Kao prvo, kao što je to izričito navedeno u točki 92. pobijane presude, Opći sud je osobito zbog „ukupnosti elemenata" koji se odnose na ispitivanje triju čimbenika koji omogućuju da se utvrdi postojanje prijetnje štete zaključio da je Vijeće prekršilo članak 3. stavak 9. Osnovne uredbe.

202. ArcelorMittal i dr. pogrešno su tumačili pobijanu presudu kada tvrde da se Općі sud oslonio isključivo na nedosljednosti u vezi s prvim čimbenikom koji se odnosi na obujam uvoza kako bi zaključio da je Vijeće povrijedilo članak 3. stavak 9. Osnovne uredbe.

203. Nadalje, kao što sam to već naveo, sudski nadzor koji je Općі sud ovlašten provoditi uključuje tumačenje ekonomskih podataka koje navode institucije, uključujući provjeru dosljednosti dokaza i jesu li oni takve prirode da podupiru iz toga izvučene zaključke.

204. Ispitivanje koje je morao izvršiti Općі sud ne odnosi se isključivo na očitu pogrešku u ocjeni u spornoj uredbi već i, među ostalim, na pravnu kvalifikaciju činjenica. Štoviše, Općі sud nije dužan identificirati posebnu vrstu pogreške, kao što je to očita pogreška u ocjeni koja se odnosi na svaki od čimbenika razmatranih posebno, da bi, prema potrebi, utvrdio da je prekršen članak 3. stavak 9. Osnovne uredbe. S druge strane, takva pogreška mogla bi proizići iz općeg ispitivanja ukupnosti čimbenika koji su uzeti u obzir.

205. Osim toga, Općі sud nije počinio nijednu pogrešku koja se tiče prava navodeći pojmove iz članka 3. stavka 9. Osnovne uredbe koji se odnose na prvi čimbenik prema kojima, u biti, vjerojatnost povećanja dampinškog uvoza mora biti značajna i provjeravajući podupiru li dokazi, uključujući i podatke iz razdoblja nakon ispitnog postupka, kojima se koristilo Vijeće zaključak do kojeg je došla ta institucija u spornoj uredbi.

206. Naposljetku, što se tiče argumenta u vezi s nepostojanjem obrazloženja koji se odnosi na određene odlomke uvodne izjave 68. sporne uredbe, treba pojasniti da u toj uvodnoj izjavi Vijeće tvrdi da bi se „razina kineskog uvoza mogla smatrati elementom prijetnje štete čak i u slučaju kad bi se obujam počeo smanjivati više nego razmjerno smanjenju potrošnje, budući da će sama prisutnost značajnog obujma kineske robe niske cijene u kontekstu padajuće potrošnje izvršiti važan pritisak na sniženje opće razine cijena na tržištu”. Vijeće je dodalo da „[u] svakom slučaju, nijedan pojedinačni čimbenik spomenut u članku 3. stavku 9. Osnovne uredbe ne mora nužno biti presudan za postojanje prijetnje štete”.

207. Točno je, kao što to navode ArcelorMittal i dr., da pobijana presuda ne sadržava nijednu ocjenu koja se odnosi na te odlomke predmetne uvodne izjave sporne uredbe, dok je Općі sud svoje tvrdnje utemeljio na drugim dijelovima te iste uvodne izjave, osobito onima koji se odnose na podatke iz razdoblja nakon ispitnog postupka.

208. Međutim, ne vjerujem da djelomični propust Općeg suda može dovesti do ukidanja pobijane presude.

209. Što se tiče zadnjeg dijela uvodne izjave 68. sporne uredbe, koji se odnosi na tumačenje članka 3. stavka 9. Osnovne uredbe, smatram da Općі sud nije imao posebnu obvezu odgovoriti na to pitanje jer nije zaključio da je Vijeće povrijedilo taj članak samo iz nedosljednosti povezanih s ocjenom prvog čimbenika od strane institucija.

210. Što se tiče odlomka koji prethodi uvodnoj izjavi 68. sporne uredbe, iz njegova čitanja proizlazi da on predstavlja hipotetski slučaj, kao što to pokazuje korištenje kondicionala glagola „moći”, koji je već uobličen u stadiju Privremene uredbe i predstavljen kao mogući element prijetnje štete u budućnosti.

211. Iako je točno da Općі sud mora obrazložiti svoje odluke, ta obveza ne mora se tumačiti na način da on mora odgovoriti detaljno na svaki argument koji navede stranka, osobito ako nije dovoljno jasan i precizan i ne počiva na detaljnim dokazima [35]. S obzirom na to da se prijetnja štete treba temeljiti na činjenicama i na jasno predvidljivim i neminovnim promjenama okolnosti te da ArcelorMittal i dr.

35 — Vidjeti osobito presude Technische Glaswerke Ilmenau/Komisija (C-404/04 P, EU:C:2007:6, t. 90.) i Lafarge/Komisija (C-413/08 P, EU:C:2010:346, t. 41.).

nikako ne tvrde da su izneseni detaljni dokazi o tom slučaju, osobito u kontekstu uzimanja u obzir podataka iz razdoblja nakon ispitnog postupka od strane institucija ili pred Općim sudom, ne čini mi se da je Opći sud bio obvezan posebno uzeti u obzir navedeni slučaj kada je ispitao je li analiza ekonomskih podataka koju su izvršile institucije, a koja se odnosi na prvi čimbenik iz članka 3. stavka 9. drugog podstavka točke (a) Osnovne uredbe, dovoljno uvjerljiva.

212. Stoga predlažem da se odbije prigovor ArcelorMittala i dr. koji se odnosi na navedeni čimbenik.

ii) Pogreške koje se tiču prava koje se odnose na drugi čimbenik iz članka 3. stavka 9. drugog podstavka točke (b) Osnovne uredbe

213. *Drugi* čimbenik iz članka 3. stavka 9. drugog podstavka točke (b) Osnovne uredbe odnosi se na „dostatne slobodno raspoložive kapacitete izvoznika, odnosno neminovan i značajan rast kapaciteta koji ukazuje na vjerojatnost znatnog rasta dampinškog izvoza, vodeći pritom računa o postojanju drugih izvoznih tržišta koja mogu prihvatiti dodatne izvoze”.

– Razmatranja Općeg suda

214. U točki 79. pobijane presude Opći sud je, kao prvo, otkrio da su institucije analizirale dostupnost proizvodnih kapaciteta kineskih izvoznika u užem smislu i rizik preusmjerenja kineskih izvoza prema tržištu Unije.

215. Opći sud potom je u točki 81. pobijane presude naveo da, kad institucije ocjenjuju rizik preusmjerenja izvoza prema Uniji, one moraju uzeti u obzir ne samo postojanje drugih izvoznih tržišta već i mogući razvoj interne potrošnje u zemlji izvoznici.

216. Nakon što je istaknuo da je Komisija u Privremenoj uredbi predvidjela, a što je Vijeće u spornoj uredbi potvrdilo bez navođenja dodatnih elemenata, da se može očekivati da će se velik dio novostvorene prekapacitiranosti u Kini usmjeriti prema europskom tržištu (točka 82. pobijane presude), Opći sud je naveo da institucije „nisu u svojoj analizi vodile računa o ‚postojanju drugih izvoznih tržišta koja mogu prihvatiti dodatne izvoze’, kao što to zahtijeva članak 3. stavak 9. Osnovne uredbe”. Iako je Opći sud precizirao da je Komisija spomenula Sjedinjene Američke Države, Alžir i Južnu Koreju kako bi ukazala koji udio te države imaju u ukupnom kineskom izvozu i navela da treba očekivati znatno smanjenje osobito tržišta Sjedinjenih Američkih Država, Opći je sud upozorio da „[n]ije istaknut nijedan precizan podatak o razvoju navedenih tržišta ni o njihovoj potencijalnoj sposobnosti prihvaćanja dodatnih izvoza”. Dodao je da, „ako su se, kao što to tvrde institucije, proizvodni kapaciteti u Kini kao i obujmi izvoza povećali (uvodna izjava 118. Privremene uredbe) i ako su se istodobno udjeli triju gore navedenih zemalja u ukupnim kineskim izvozima povećali, kao što to proizlazi iz uvodne izjave 119. Privremene uredbe, to onda znači da su se obujmi izvoza prema tim trima zemljama također povećali”. Opći sud također je smatrao da Komisijin zaključak koji se odnosi na usmjeravanje izvoznika prema europskom tržištu treba promatrati u odnosu na činjenicu da su institucije također predvidjele znatno smanjenje potražnje na tržištu Unije, element kojeg nema u analizi institucija (točka 83. pobijane presude).

217. Naposljetku, u točkama 84. i 85. pobijane presude Opći je sud naglasio da se institucije ni u jednom trenutku ne pozivaju, s jedne strane, na unutarnje kinesko tržište i potencijalni utjecaj tog tržišta na mogućnost prihvaćanja dodatnih proizvodnih kapaciteta i, s druge strane, na istodobni nestanak ruskih i ukrajinskih najizravnijih konkurenata što se tiče cijena na koje se od 2006. primjenjuje antidampinška pristojba, što bi barem djelomično moglo objasniti porast postotka kineskog izvoza namijenjenog Uniji u razdoblju o kojem je riječ.

218. Opći sud stoga je zaključio da je analiza institucija koja se odnosi na drugi čimbenik „manjkava u relevantnim elementima koje treba uzeti u obzir” (točka 91. pobijane presude).

– Sažetak argumenata ArcelorMittala i dr.

219. ArcelorMittal i dr. u biti navode da Opći sud nije osporio utvrđenja iz točke 117. Privremene uredbe, prema kojoj u Kini postoji mnogo slobodnih kapaciteta, što bi bilo dovoljno da se zaključi da je zadovoljen drugi čimbenik iz članka 3. stavka 9. drugog podstavka točke (b) Osnovne uredbe. Opći je sud u točki 84. pobijane presude također pogrešno smatrao da je analiza institucija manjkava jer nisu ispitale kapacitet unutarnjeg kineskog tržišta da prihvati dodatne proizvodne kapacitete. Takva je analiza, međutim izvršena u uvodnim izjavama 69. i 70. sporne uredbe. Naposljetku, Opći je sud zahtijevao od institucija da daju „precizne podatke" o kapacitetu ostalih izvoznih tržišta da prihvate dodatne izvoze, što se ne zahtijeva u članku 3. stavku 9. Osnovne uredbe, kao što se ne zahtijeva ni da se pruže razlozi povećanja dampinškog izvoza u Uniju.

– Ocjena

220. Drugi čimbenik iz članka 3. stavka 9. Osnovne uredbe zahtijeva, prema mojem mišljenju, ispitivanje u dvije faze. Što se tiče prve faze, institucije moraju ispitati postoje li „dostatno slobodno raspoloživi kapaciteti izvoznika, odnosno neminovan i značajan rast kapaciteta izvoznika koji ukazuje na vjerojatnost znatnog rasta dampinškog izvoza". U okviru te prve faze institucije moraju ispitati je li trenutačni proizvodni kapacitet „slobodno raspoloživ" ili je li neminovan i značajan rast tog kapaciteta u državi izvoznici takav zbog rasta potražnje u toj istoj državi. U drugoj fazi, ako je značajan rast izvoza vjerojatan, institucije moraju „[uzeti] u obzir postojanje ostalih izvoznih tržišta koja bi mogla prihvatiti taj dodatni izvoz".

221. Stoga, protivno tvrdnjama ArcelorMittala i dr., činjenica da je značajan kapacitet izvoznika slobodno raspoloživ u državi izvoznici nije sama po sebi dovoljna da se zaključi da je zadovoljen taj čimbenik; taj kapacitet također treba „ukazati na vjerojatnost značajnog rasta dampinškog uvoza" na tržište Unije. Stoga okolnost da Opći sud nije poništio zaključak iz uvodne izjave 117. sporne uredbe nema učinka.

222. S druge strane, smatram da ArcelorMittal i dr. imaju pravo kada, kritizirajući točku 85. pobijane presude, tvrde da razlozi povećanja izvoza nisu bitni za provjeru je li zadovoljen čimbenik iz članka 3. stavka 9. drugog podstavka točke (b) Osnovne uredbe.

223. Ipak, pogreška koja se tiče prava koju je počinio Opći sud u tom pogledu nema posljedice na valjanost ostalih ocjena koje su dovele do zaključka da institucije nisu uzele u obzir sve relevantne dokaze povezane s ispitivanjem drugog čimbenika koji omogućava da se utvrdi postoji li prijetnja štete.

224. Naime, njegova ocjena tog čimbenika prije svega počiva na nedovoljno preciznoj analizi institucija kad je riječ o ispitivanju tržišnog kapaciteta tržišta različitih od tržišta Unije da prihvate dodatne uvoze iz Kine kao i na utjecaj kineske domaće potražnje.

225. Stoga, što se tiče prvog aspekta, smatram da je Opći sud ispravno presudio da su u ovom slučaju institucije trebale navesti precizne podatke o razvoju tržišta Sjedinjenih Američkih Država, Alžira i Južne Koreje kao i njihovim mogućim kapacitetima da prihvate dodatne izvoze.

226. S jedne strane, iz čitanja teksta točke 83. pobijane presude proizlazi da, suprotno tvrdnjama ArcelorMittala i dr., Opći sud nije zahtijevao da institucije provjere sva moguća ili zamisliva izvozna tržišta. Opći sud institucijama je samo prigovorio da nisu pružile nikakve precizne podatke u pogledu tih triju tržišta, na koja su ipak općenito uputile u Privremenoj i spornoj uredbi. S druge strane, jednom kada institucije navedu određen broj izvoznih tržišta, na njima je da u okviru prospektivne analize prijetnje štete podnesu dovoljno precizne podatke u vezi s razvojem tih tržišta i njihovim kapacitetom da prihvate dodatne izvoze dampinških proizvoda. Naime, od trenutka kada su

identificirali navedena tržišta, samo pod tim uvjetom njihova analiza „uzima u obzir" ta izvozna tržišta, u smislu članka 3. stavka 9. drugog podstavka točke (b) Osnovne uredbe, kao moguća alternativna tržišta tržištu Unije za dodatne izvoze dotičnog proizvoda. Ti se podaci mogu odnositi, među ostalim, na strategije izvoza proizvoda o kojem je riječ, na razvoj potražnje na ostalim izvoznim tržištima ili na postojanje mjera trgovinske zaštite na ostalim tržištima.

227. Kao što je to Opći sud u biti presudio u točki 83. pobijane presude i što nije osporavano, kada iz Privremene i sporne uredbe proizlazi da se udio triju navedenih tržišta u ukupnom kineskom izvozu povećao u razdoblju o kojem je riječ, bilo je logično zaključiti da se povećao i opseg kineskog izvoza na ta tržišta. U tom kontekstu, institucije bi morale moći pružiti dovoljno precizne podatke da bi se zaključilo, kao što su to učinile u kontekstu svoje prospektivne analize, da se prekapacitiranost ili novi proizvodni kapaciteti u Kini više orijentiraju prema europskom tržištu, što je stvorilo prijetnju štete za proizvodnju Unije.

228. Što se tiče učinka domaće kineske potražnje, smatram da su se ArcelorMittal i dr. ograničili na kritiku ocjene dokaza Općeg suda a da nisu tvrdili ili, *a fortiori*, dokazali iskrivljavanje dokaza. Te su kritike stoga nedopuštene.

229. U svakom slučaju, osim općih razmatranja koja se odnose na unutarnju kinesku potražnju, sadržanih u uvodnoj izjavi 70. konačne uredbe, čini se da su institucije, kako bi odgovorile na očitovanja određenih kineskih proizvođača u razdoblju ispitnog postupka, razmišljale na način da kineska potražnja ne postoji, s obzirom na to da joj uvodne izjave 117. do 119. Privremene uredbe, koju je potvrdila sporna uredba, nisu posvetile nijedan odlomak. Ni Vijeće ni ArcelorMittal i dr. ne osporavaju da, kao što to navodi Opći sud u točki 81. pobijane presude, (objektivno) ispitivanje čimbenika iz članka 3. stavka 9. drugog podstavka točke (b) Osnovne uredbe zahtijeva analizu razvoja unutarnje potrošnje u državi izvoznici. Stoga smatram da je Opći sud u točki 84. pobijane presude utemeljeno prigovorio institucijama da nisu navele moguće učinke unutarnjeg kineskog tržišta na mogućnost prihvaćanja dodatnih proizvodnih kapaciteta.

230. Stoga predlažem da se navodne pogreške koje se tiču prava koje se odnose na drugi čimbenik iz članka 3. stavka 9. drugog podstavka točke (b) Osnovne uredbe, a koje iznose ArcelorMittal i dr., odbiju.

iii) Pogreške koje se tiču prava koje se odnose na treći čimbenik iz članka 3. stavka 9. drugog podstavka točke (c) Osnovne uredbe

– Razmatranja Općeg suda

231. Opći je sud u točkama 86. do 90. pobijane presude ispitao je li zadovoljen čimbenik iz članka 3. stavka 9. drugog podstavka točke (c) Osnovne uredbe.

232. Opći je sud, kao prvo, u točki 86. pobijane presude naveo da je Komisija u Privremenoj uredbi smatrala da nije bilo nikakva razloga da se pretpostavi da će, u gospodarskom okruženju koje obilježava znatno smanjenje potražnje, niske cijene težiti povećanju, već bi, naprotiv, trebale ostati niske, i da bi, među ostalim, postojanje takvih niskih cijena bez sumnje koristilo snižavanju cijena koje su predložili proizvođači Unije, uključujući tako istodobno smanjenje obujmâ i cijena.

233. Potom je Opći sud u točki 87. pobijane presude naveo da podaci nakon razdoblja ispitnog postupka pokazuju da su se, suprotno onomu što je tvrdila Komisija, cijene uvoza podrijetlom iz Kine snažno povećale u kontekstu smanjenja tržišta Unije, pri čemu ti podaci pokazuju povećanje cijena tih uvoza za više od 35 % tijekom razdoblja nakon razdoblja ispitnog postupka, dok su se istodobno cijene industrije Unije povećale za 18,7 %.

234. U točki 88. pobijane presude Opći sud je upozorio da Vijeće nije donijelo nikakav element kojim bi se objasnilo proturječje između elemenata iznesenih u Privremenoj uredbi i onih koji proizlaze iz podataka iz razdoblja nakon ispitnog postupka. Iako je Komisija pripisala to povećanje poskupljenju sirovina, do kojeg je zadnji put došlo u listopadu 2008., Opći sud je istaknuo da Vijeće nije dalo nikakve dodatne detalje ni objašnjenje, među ostalim, u vezi s razvojem cijena sirovina i energetskih troškova za razdoblje nakon razdoblja ispitnog postupka.

235. U svakom slučaju, u točki 90. pobijane presude Opći sud je smatrao da, čak i pod pretpostavkom da je to razlog za povećanje cijena, ta okolnost nije bila takve prirode da podrži Komisijine zaključke što se tiče negativnog učinka vrlo niskih cijena uvozâ podrijetlom iz Kine na cijene i obujam proizvodnje Unije. U tom pogledu, Opći sud je presudio da, uzimajući u obzir podatke iz razdoblja nakon ispitnog postupka, iz činjenica slučaja ne proizlazi da se kriterij predviđen u članku 3. stavku 9. drugom podstavku točki (c) Osnovne uredbe može smatrati ispunjenim. Također je istaknuto da se u razdoblju nakon razdoblja ispitnog postupka tržišni udio industrije Unije smanjio za samo 0,1 postotni bod.

236. Opći sud također je odbio argument Vijeća prema kojem je postojala „usporednost” u kretanju cijena, ističući također da se razlika između prodajnih cijena proizvodnje Unije i cijena uvoza podrijetlom iz Kine značajno smanjila tijekom razdoblja ispitnog postupka (točka 89. pobijane presude).

237. Opći sud iz toga je zaključio da ispitivanje trećeg čimbenika sadržava nedosljednost između Komisijinih predviđanja koja je potvrdilo Vijeće u spornoj uredbi i relevantnih podataka iz razdoblja nakon ispitnog postupka (točka 91. pobijane presude).

– Sažetak argumenata ArcelorMittala i dr.

238. ArcelorMittal i dr. u biti prigovaraju Općem sudu da je u točkama 87. do 90. pobijane presude zamijenio ocjenu institucija svojom ocjenom činjenica a da nije uzeo u obzir okolnost da je, iako su proizvođači Unije povećali cijene i zadržali svoj tržišni udio nakon razdoblja ispitnog postupka, profitabilnost proizvodnje Unije tijekom istog razdoblja znatno pala, što pokazuje da su se cijene stvarno snizile. Osim toga, iako ArcelorMittal i dr. tvrde da podaci iz razdoblja nakon ispitnog postupka pokazuju da su cijene uvoza i proizvođača Unije nakon razdoblja ispitnog postupka porasle, oni prigovaraju Općem sudu da je propustio uzeti u obzir činjenicu da je do tog povećanja došlo zbog povećanja cijena sirovina i da u svakom slučaju takvo povećanje nije uklonilo snižavanje cijena uvoza, što je bitno, kako su zaključile institucije.

– Ocjena

239. Smatram da se argumentacija ArcelorMittala i dr. ne može prihvatiti.

240. Treba podsjetiti da, u kontekstu prijetnje štete, dampinški uvoz, bez obzira na razinu cijena, (još) nije prouzročio štetu proizvodnji Unije.

241. Člankom 3. stavkom 9. drugim podstavkom točke (c) Osnovne uredbe zahtijeva se od institucija da ispitaju „ulazi li uvoz po cijenama koje bi u znatnoj mjeri snizile cijene ili spriječile rast cijena do kojega bi inače došlo, te bi vjerojatno povećale potražnju za daljnjim uvozom”.

242. Novi uvoz iz tog članka stoga mora biti određen na takvoj razini cijene da bi cijene proizvodnje Unije mogle biti osjetno snižene ili ne bi mogle biti bitno povećane, što bi omogućilo povećanje potražnje za daljnjim uvozom.

243. U tom kontekstu, ističem da ArcelorMittal i dr. priznaju da su i cijene uvoza podrijetlom iz Kine i cijene proizvodnje Unije porasle nakon razdoblja ispitnog postupka, ali smatraju da su cijene proizvodnje Unije ipak snižene jer je profitabilnost te proizvodnje osjetno pala.

244. S takvom argumentacijom Sudu se predlaže da ponovno ocjenjuje činjenice, što nije u njegovoj nadležnosti u okviru žalbe.

245. Osim toga, okolnost koju ističu ArcelorMittal i dr. – da je, unatoč rastu cijena u razdoblju nakon ispitnog postupka, još uvijek bilo snižavanja cijena uvoza podrijetlom iz Kine – neodvojiva je od činjenice da je taj uvoz izvršen po cijeni nižoj od one koju nudi proizvodnja Unije. Ta okolnost, posebno kada je razlika među cijenama manja i kada se ispituje prijetnja štete, ne omogućuje sama za sebe da se utvrdi je li u okviru prospektivne analize koja se mora izvršiti u pogledu trećeg čimbenika iz članka 3. stavka 9. drugog podstavka Osnovne uredbe moguće da će daljnji uvoz stići na tržište Unije s tom razinom cijena da će one osjetno smanjiti cijene proizvodnje Unije ili osjetno spriječiti da ta proizvodnja poveća svoje cijene.

246. Štoviše, iz samog čitanja točaka 88. i 90. pobijane presude jasno je da Opći sud nije „ignorirao” objašnjenje Vijeća prema kojem je do povećanja cijena uvoza podrijetlom iz Kine došlo zbog povećanja cijena sirovina. Čak i ako je to slučaj u ovom predmetu, Opći je sud u točki 90. pobijane presude odbio mogućnost da ta okolnost u ovom slučaju (to jest uzimajući u obzir utvrđeno povećanje cijena uvoza podrijetlom iz Kine i proizvodnje Unije) može poduprijeti Komisijin zaključak prema kojem je postojao negativan učinak „vrlo niskih” cijena uvozâ podrijetlom iz Kine na cijene proizvodnje Unije.

247. Što god ArcelorMittal i dr. tvrdili, Opći sud, prema mojem mišljenju, nije ocjenu institucija zamijenio svojom. On je, u skladu sa sudskom praksom navedenom u točkama 63. i 67. ovog mišljenja, provjerio podupiru li ekonomski podaci u vezi s razdobljem nakon ispitnog postupka koje su iskoristile institucije hipoteze što ih je Komisija navela u Privremenoj uredbi, a koje je, unatoč podacima o kojima je riječ, potvrdilo Vijeće u spornoj uredbi.

248. Takav sudski nadzor opravdava se tim više zbog prospektivnog ispitivanja koje provode institucije u okviru utvrđivanja postojanja prijetnje štete u smislu članka 3. stavka 9. Osnovne uredbe.

249. Stoga predlažem da se odbiju prigovori ArcelorMittala i dr. koji se odnose na pogreške koje se tiču prava koje je navodno počinio Opći sud u vezi s ispitivanjem trećeg čimbenika iz članka 3. stavka 9. drugog podstavka Osnovne uredbe.

250. Zbog svih navedenih razloga, predlažem da se odbije i treći žalbeni razlog Vijeća kao i drugi žalbeni razlog te drugi dio trećeg žalbenog razloga ArcelorMittala i dr., koji se odnose na pogrešno tumačenje članka 3. stavka 9. i članka 6. stavka 1. Osnovne uredbe i na pogreške koje se odnose na ispitivanje čimbenika u vezi s prijetnjom štete.

D – *Četvrti žalbeni razlog Vijeća, koji se odnosi na pogrešku Općeg suda koja se tiče prava jer je ocjenu ekonomskih čimbenika institucija zamijenio svojom*

1. Sažetak argumenata stranaka

251. Vijeće, koje podupire Talijanska Republika, tvrdi da je ispitivanje stanja proizvodnje Unije i naknadna analiza u vezi s ispitivanjem prijetnje štete složeno te je ekonomske naravi. Stoga, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, Opći sud ne bi mogao u okviru svojeg sudskog nadzora ocjenu institucija Unije zamijeniti svojom ocjenom složenih ekonomskih čimbenika. To je ipak ono što je Opći sud učinio u pobijanoj presudi, tumačeći selektivno dokaze, dajući različitu težinu određenim činjenicama i ignorirajući ostale zaključke iz sporne uredbe. Opći sud stoga je, prema mišljenju Vijeća i Talijanske Republike, prekoračio svoje ovlasti.

252. Društvo Hubei osobito navodi da, iako institucije imaju široku diskrecijsku ovlast za složene činjenične i ekonomske ocjene, one nisu izuzete iz sudskog nadzora.

2. Analiza

253. Kao što sam to već više puta naveo u ovom mišljenju, nadzor koji Opći sud mora provesti nad ispitivanjem ekonomskih podataka institucija u okviru antidampinških mjera sastoji se u tumačenju ekonomskih podatka institucija, uključujući provjeru točnosti dokaza koje su navele, njihovu pouzdanost i dosljednost, ali i to predstavljaju li ti dokazi sve relevantne podatke koji se trebaju uzeti u obzir pri ocjeni složene situacije i jesu li takve prirode da se njima podupiru zaključci koji su iz njih izvedeni.

254. Smatram da ishod ovog žalbenog razloga Vijeća, koji je formuliran vrlo općenito, suštinski ovisi o odluci koja će se donijeti o prethodnim žalbenim razlozima. On se u konačnici podudara s detaljnijim zahtjevima koje su žalitelji iznijeli protiv ocjena Općeg suda koje se odnose na ispitivanje stanja ranjivosti proizvodnje Unije i čimbenika koji omogućuju utvrđenje prijetnje štete u smislu članka 3. stavka 9. Osnovne uredbe.

255. Budući da smatram da se ti žalbeni razlozi ne mogu prihvatiti, predlažem da se četvrti žalbeni razlog Vijeća također odbije.

256. S obzirom na to da se nijedan žalbeni razlog prema mojem mišljenju ne može prihvatiti, predlažem da se u cijelosti odbiju.

VII – **Troškovi**

257. Na temelju članka 184. stavka 2. Poslovnika Suda, kad žalba nije osnovana, Sud odlučuje o troškovima.

258. U skladu s člankom 138. stavkom 1. istog Poslovnika, koji se na temelju njegova članka 184. stavka 1. primjenjuje na žalbeni postupak, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

259. Članak 140. stavak 1. Poslovnika Suda predviđa da države članice i institucije koje su intervenirale u postupak snose vlastite troškove.

260. S obzirom na to da je društvo Hubei predložilo da se Vijeću i ArcelorMittalu i dr. naloži snošenje troškova te da bi Sud prema mojem mišljenju trebao utvrditi da žalitelji nisu uspjeli u svojim žalbenim razlozima, predlažem da se žaliteljima, uz vlastite troškove, naloži i snošenje troškova društva Hubei.

261. Komisija i Talijanska Republika, koje su intervenirale u postupke, snose vlastite troškove.

VIII – **Zaključak**

262. Slijedom navedenoga, predlažem Sudu da presudi na sljedeći način:

— žalbe se odbijaju;

— Vijeću Europske unije i društvu ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. i dr. nalaže se snošenje troškova;

— Europska komisija i Talijanska Republika snose vlastite troškove.